

Kız Arkadaşlar

Pembe Güysiler
Hiç Havalı Değil!

JEAN URE

Kız Arkadaşlar

“İşte Dörtlü Çete! Lily, Keri, Frizz ve Polly.
Sonsuza dek arkadaş kalacağız!”

Pembe Giysiler Hiç Havalı Değil!

Baştan aşağı pembe giyinen Jessamy Jones hele, hiç havalı değil.

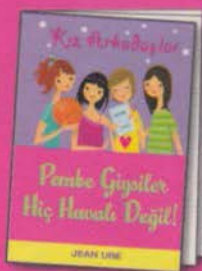
Ortaokul da havalı değil. Özellikle de dört arkadaş farklı okullara gidecekken... Acaba dört arkadaş bir arada kalmayı başarabilecek mi, yoksa herkes yoluna mı gidecek?

Polly, Keri, Frizz ve Lily.

Onlar birbirlerinden asla ayrılmazlar!

Dizinin kitapları

Kız Arkadaşlar Serisi

Pembe Gıysiler Hiç Havalı Değil!

Özgün adı: Pink Knickers Arent't Cool!

Copyright © Jean Ure 2002

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (+90 212) 373 77 00

www.doganegmont.com.tr

İstanbul, 2011

Çeviri: Belgin Selen Haktanır Us

Yayına hazırlayan: Özgür Batur

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sıt, No: 13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-09-0180-1

Sertifika no: 11940

Kız Arkadaşlar

Pembe Giysiler
Hiç Havalı Değil!

JEAN URE

Doğan Egmont

**Jean Ure'un
Kız Arkadaşlar Serisi'nde
yer alan diğer kitapları:**

Kızlar Birbirine Destek Olur!

Kızlar Yeteneklidir!

Yerimde doğrularak, "Bir dakika!" diye bağırdım. "Hepimiz Heathfield'a gidiyoruz, değil mi?"

Keri kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

"Ne de olsa en yakın okul o," dedi Frizz.

"En yakın ve de en iyi okul o," dedi Keri. "Frensham çok büyük, Clark's da bir çöplük."

"Asla birbirimizden ayrılmayacağız," dedi Keri.

"Asla!" diye bağırdı Lily.

Birinci sınıftan beri beraberdik. İyi günde, kötü günde birbirimizin yanında olmuştuk. Bazen tartışmış, bazen de ayrı masalarda oturmuştuk. Bir seferinde, Keri beni ve Frizzle'i doğum günü partisine davet etmemişti; bir diğer sefer de Lily bir hafta boyunca Elinor Stoddart'la takılmıştı, ama nihayetinde birbirimize hep geri dönmüştük. Biz Dörtlü Çete'ydik! Lily, Keri, Frizzle ve ben...

1. Bölüm

Keri, "Çok ciddiym! Şu kıza baksanıza," dedi.

Jessamy Jones okulun bahçesinde, herkesin tam ortasında amuda kalkmıştı. Ayaklarını havaya diktiği için eteği pıt! diye aşağı inmiş, suratına yapışmıştı.

"Hava atıyor işte," dedim.

"Merak etmeyin," dedi Lily. "Bir dakika sonra yere yığılıverecek."

Ama Jessamy yere yığılmadı. Kötü şans! Amuda kalkmış öylece dururken etrafına onu hayranlıkla seyreden bir grup toplanmıştı. Oradaki tüm kızlar bizim sınıftandı. Jessamy Jones da bizim sınıftan. Ne

yazk ki! Ondan hiçbirimiz hoşlanmıyoruz.

"Lily de amuda kalkabilir," dedi Frizz.

"Evet," dedi Lily. "Ama yapmam... Yani, herkesin önünde yapmam. Hele oğlanların önünde hiç yapmam."

Bulduğumuz yer oğlanların oyun alanından uzaktı, ama bizi görebilirlerdi.

"Baksanıza, bir grup oğlan bu yöne bakıyor," dedim.

Lily nefesini tuttu.

"Şu iç çamaşırlarına bakın!" dedi Keri.

Hepimiz Keri'nin gösterdiği yere baktık. Dürüst olmak gerekirse, bunlar sıradan iç çamaşırlardı. Yani Jessamy'nin herkese iç çamaşırlarını göstermemesi gerekirdi, ama o salağın tekidir. Ondan hiç ama hiç hoşlanmamama rağmen, iç çamaşırlarında bir tuhafılık görememiştim.

"Pembe," dedi Keri.

"Ay! İğrenç!" dedi Lily.

İşte, o anda pembe renkli iç çamaşırlarının pek de havalı olmadığını öğrenmiş oldum. Keri bu tür konularda uzman sayılır; o gerçekten de havalıdır! Sıradan bir okul üniformasının bile marka bir giysi gibi gözükmesini sağlayabilir. Onu asıl hafta sonları görmelisiniz! Annem onu her gördüğünde, büyümüş de küçülmüş der. Eğer Keri bize pembe renkli iç çamaşırlarının havalı olmadığını söylerse, biz de asla pembe renkli iç çamaşırları giymeyiz. Bu kadar basit.

Kendi kendime, eve döndüğümde pembe renkli tüm iç çamaşırları atmalıyım diye düşündüm. Çekmecedeki TÜM pembe renkli çamaşırları çöpe boylayacaktı. Bir daha da asla pembe renkli çamaşır giymeyecektim!

Keri, "Şuna da bakın!" dedi.

Jessamy şimdi de ellerinin üstünde yürümeye başlamıştı. Aslında gerçekten yetenekliydi. Ama Lily de bunu yapabiliyordu! Lily başkaları gibi hava atmaya sev-

mez. O son derece mütevazıdır.

Suratımızı ekşitmiş Jessamy'yi izlerken Frizz bir şey söyleyiverdi:

"Pembe renk kötü mü?"

Ah, zavallı, zavallı Frizz! Bazen insanı böyle rezil etmekte üstüne yoktur doğrusu. Lily kıkırdamaya başladı. Keri'yse gözlerini devirdi.

"Saçmalama!" dedi.

"Ama pembenin nesi var, anlayamadım," dedi Frizz. "Benim de külotum pembe." Sonra, eteğini kaldırıp gösterdi.

Aslında, Frizz'in bu yaptığı cesaret isteyen bir işti. Pembe renkli iç çamaşırını giyiyor olsaydım, hayatta eteğimi kaldırıp arkadaşlarıma gösteremezdim. Ancak şunu söylemem gerekir ki Frizz yaşına göre oldukça çocuksudur. Sanırım bunun nedeni, annesiyle babasının çok yaşlı olması. Onların bir büyükanneyle büyükbabayı andırdığını söylesem yalan olmaz doğrusu. Bu yüzden de Frizz'in on yaşında

hala minnacık bir çocuk olduğunu düşünecek kadar da geri kafalılar. Ama biz, arkadaşımıza neredeyse ergenlik çağına girmek üzere olduğunu her dakika hatırlatıyoruz zaten!

Keri öne doğru eğilip Frizz'in suratına adeta tıslayarak şöyle dedi:

"Hemen bunları çıkartıyorsun, sonra çöp torbasına atıyorsun!"

"Aman şimdi çıkartayım deme," dedim telaşla.

Frizz tüm bu konuşmaların üstüne biraz paniklemişti. "Ama bunları atamam ki! Annem çok kızar!"

"O halde ona söyleme."

"Ama annem bunların nereye gittiğini merak edecektir?"

"Kaybettiğini söylersen," dedi Lilly tatlı tatlı.

"Nasıl yani?" diye bağırdı Frizz. "İnsan külotunu nasıl kaybeder?"

"Bana sorma," dedi Keri. "Ay, baksanıza!" diye bağırdı. "Jessamy düştü!"

"Oh olsun," dedi Lily.

Hepimiz ılgınlar gibi gülmeye başladık. Aslında bu pek de güzel bir davranış değil ama Jessamy'yi hiçbirimiz sevmeyiz. Bir keresinde, Frizz bir okuma parçasında geri kalmıştı ve Jessamy onun geri zekalı olduğunu söylemişti. Bir başka sefer de Ryan Spicer isimli bir oğlan hepimizin önünde altına yapmıştı ve Jessamy ona gülmüştü. Daha doğrusu, sınıfta değil, çünkü o sırada ğretmenimiz de sınıftaydı, bahçeye çıktığımızda alay etmişti. Ryan'ın karşısına geçip onunla dalga geçmiş, çocuğu yerin dibine sokmuştu. İşte o gün gerçekten Jessamy'nin kötü niyetli bir kız olduğunu düşünmüştüm.

Aslında, oğlanlardan çok da hoşlandığımı söyleyemem. Hiçbirimiz hoşlanmayız. Oğlanlar sürekli olarak bağırıp çağırır ve hiçbir şey bilmedikleri halde kendilerini çok akıllı sanırlar. Ancak Ryan diğer oğlanlar gibi değildir. Onlar gibi olmaya çalışır. Yüksek sesle konuşur, kabadayılık falan yapar, ama aslında

çok çekingen bir çocuktur.

Jessamy'nin ona gülmesi çok kötü bir davranıştı. Sırf Frizz çok zeki değil diye de gülmesi kötüydü.

"Düşünsenize, yedi yılımızı bu kızla birlikte geçireceğiz," dedim.

"Ay! İğrenç!" dedi Lily.

Frizz parmaklarıyla bir hesap yaparak, "Tabii on yedi yaşımıza kadar birlikte olursak," dedi.

"İmdat! İmdat!" diye bağırdım. "Sence en erken ne zaman mezun oluruz?"

"Herhalde on altı yaşında falan," dedi Frizz.

Alaya bir tavırla, "Olamaz!" dedim. "O zamana dek her gün bu kız mı çekeceğiz yani?"

Lily büyük bir heyecanla, "Belki ileride başka bir okula gider," dedi.

"Başka okul yok ki!"

Keri, "Olmaz olur mu?" dedi. "Frensham var, Herthfield var, Clark's var..."

Yerimde doğrularak, "Bir dakika!" diye bağırdım.

"Hepimiz Heathfield'a gidiyoruz, değil mi?"

Keri kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

"Ne de olsa en yakın okul o," dedi Frizz.

"En yakın ve de en iyi okul o," dedi Keri. "Frensham çok büyük, Clark's da bir çöplük."

"Asla birbirimizden ayrılmayacağız," dedi Keri.

"Asla!" diye bağırdı Lily.

Birinci sınıftan beri beraberdik. İyi günde, kötü günde birbirimizin yanında olmuştuk. Bazen tartışmış, bazen de ayrı masalarda oturmuştuk. Bir seferinde, Keri beni ve Frizzle'i doğum günü partisine davet etmemişti; bir diğer sefer de Lily bir hafta boyunca Elinor Stoddart'la takılmıştı, ama nihayetinde birbirimize hep geri dönmüştük. Biz Dörtlü Çete'ydik! Lily, Keri, Frizzle ve ben... Lily ve Keri yakın arkadaşdır; tıpkı Frizz ve ben gibi. Ama dördümüz de birbirimizle çok iyi anlaşırız! Birlikte çok da eğleniriz.

Belki size önce bazı şeyleri açıklasam daha iyi ola-

cak. Öncelikle, isimlerimizden bahsedeyim.

Lily'nin gerçek ismi Lilian, ama ona hep Lily diye hitap ederiz. Lily bir çiçek ismi olduğundan ona çok yakışır. Lily de tıpkı bir zambak gibi incecik ve zariftir. Ama o isminden nefret eder! Daha doğrusu, hem Lilian isminden, hem de Lily isminden nefret eder. Lily Stubbs isminin bir dansçıya hiç yakışmadığını söyler durur. Ha, bu arada unutmadan söyleyeyim, Lily ileride bir dansçı olacak. Büyüdüğünde ismini tamamıyla değiştirmeyi planladığından da bahsedebiliriz. Ama hangi ismi seçeceğine henüz karar vermiş değil. Büyük bir ihtimalle Crystal ya da Tatiana gibi son derece romantik bir isim seçecek. Ama ismi ne olursa olsun, Lily dansçı olmayı kafasına takmış durumda! Bu konuda oldukça da azimli. Çok tatlı bir kızdır; her zaman neşe doludur ve eğlencelidir. İnsanlara asla ama asla kötü davranmaz, ama çok kararlıdır. Annem ondan çelik gibi kız diye bahseder. Yani, Lily bir şey yapmaya karar verdi mi HiÇBİR

ŞEYİN onu engellemesine izin vermez. Onun bir gün çok ünlü bir dansçı olacağına eminim!

Keri, Kerianne isminin kısaltılmışı; Kerianne Fox. Aramızda isminden hoşnut olan tek kişi. Geri kalanlar olarak bizler isimlerimizden nefret ediyoruz. Ama Keri zaten kendisiyle ilgili birçok şeyden hoşnuttur. Sakın yanlış anlamayın, onun ukala olduğunu falan ima etmiyorum. Yok, yok. Ama Keri hep şöyle der: "Eğer kendinizi sevmezseniz, başkaları da sevmez!" Annesiyle babası ona küçüklüğünden beri bunu aşılamışlar. Bu düşünce insanın kendisine güvenmesini sağlıyormuş. İtiraf etmeliyim ki Keri'nin kendine olan güveni SONSUZ.

Frizz ise Keri'nin tam tersi. Kendine güveni hiç yoktur. Bir şey olduğunda, ne kendisini savunabilir, ne de dediği dedik birisi gibi davranabilir. Soyadı olan Frizzell'in nasıl telaffuz edilmesi gerektiğini hep bir sorun haline getirir. Biz de bu durumu pek takmaz, ona kısaca Frizz deriz! Ona o kadar uzun

süredir bu isimle hitap ediyoruz ki bundan sonra farklı bir şekilde hitap etmenin mümkün olacağını pek sanmıyorum. Frizz'in ilk ismi Dawn ama daha önce de dediğim gibi o da ismini sevmez.

Bana gelince, ondan pek farklı olduğumu söyleyemem doğrusu!!! İsmim Polly ve bu isimden gerçekten nefret ediyorum. Bir ara öğretmenlerimden biri ismim Polly Roberts olduğu halde, bana Polly Flinders diye hitap ederdi. Babamsa bana takılmak için Poll Doll der; ağabeyimse beni sinir etmek için aynı isimle hitap eder. Ağabeyim benden sadece on sekiz ay büyük olduğu halde, davranışlarından onun on sekiz yaşında olduğunu zannedebilirsiniz. (Bir yandan da onun son derece çocuksu olduğunu söylemeliyim. Zaten bütün oğlanlar böyle değil midir?)

Neye benzediğimize gelince...

Aynen aşağıdaki gibiyiz:

Surat biçimimiz

Oval

Keri

Yürek biçimli

Lily

Toparlak

Me

Uzun

Frizz

Boyumuz

Keri

Frizz

Ben

Lily

Lily ufak tefektir! Ancak aynı zamanda oldukça zariftir de. Kapkara gözleri, kapkara kısaak ve perçemli saçları vardır. Minnaak bir burnu ve gülümseydiğinde ortaya çıkan sevimli gamzeleri de vardır. Annem bir keresinde onun oyuncak bir bebeğe benzediğini söylemişti. Anlayacağınız, Lily gerçekten de sevimlidir!

Keri ise uzun boylu ve iri yapılıdır. Yani iri kemiklidir. Kesinlikle şişman değildir! Upuzun bacakları ve

omuzlarına bukle bukle dökülen mükemmel kızıl saçları vardır. Bazen okuldaki oğlanlar ona Havuç ya da Havuç Kafa diye seslenirler, ama Keri onları buz gibi bakışlarıyla hemencecik sindiriverir. Keri gibiyseniz, herkesi o bakışlarla sindirirsiniz. Ben istesem de bunu yapamam! Keri ise bunun için uğraşmaz, bu onun doğasında var!

Frizz de oldukça uzun, ama Keri gibi iri kemikli değil. Tam aksine, yumuşacık ve minder gibi. Sınıf öğretmenimiz Bayan Arkle, Frizz'in kaslarının henüz "sıkılaşmadığını" söyler. Sanırım bunun nedeni, Frizz'in sporla hiçbir alakasının olmaması. Lily dans eder, Keri okulun netbol takımında oynar; ben de her gün Bundle isimli köpeğimi parka yürüyüşe götürürüm. Ama Frizz annesiyle babasına dükkanlarında yardım eder. Aramızda kalsın ama bence Frizz biraz fazla çikolata ve patates cipsi yiyor! Bizimkilerin de onlarınki gibi bir dükkanı olsaydı, sanırım ben de aynı şeyi yapardım. İnsan kendisini nasıl tutabilir ki?

Frizzle'nin saçları koyu kahverengidir ve omuz hizasındadır. Dişlerinde tel vardır ve burnu da oldukça uzundur. Vinny Hassett isimli haylaz çocuğun teki bir keresinde Frizzle'nin burnunun bir kapı koluna benzediğini söylemişti. Gidip kızın burnunu sıkıverdi ve, "Tak, tak" dedi. Tabii, Frizzle ağlamaya başladı. Bazen insanlar Frizz'e çok kötü davranabiliyorlar. Neden böyle davrandıklarını bilemiyorum. Frizz nedense herkesin ezmeye çalıştığı tiplerden. Onun pek güzel ve zeki olmadığı da doğru, ama komik, cömert bir kızdır ve benim en iyi arkadaşımdır. İnsanlar ona kötü davrandığında gerçekten çok üzülüyorum.

Şimdi de sanırım kendimi anlatmam gerek. Çok sıradan bir tip olduğum için bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hay aksi! Örneğin, saçları kahverengimsi, kısa ve kıvrımsıdır. Suratım, gözlerim ve yanaklarım da yuvarlak sayılır. Maalesef uzun boylu değilim, ama tanıdığım bazı insanlar kadar da kısa

değilim. Ve kesinlikle zayıf da değilim, ama şişman da sayılmam. İkisi arasında bir yerlerdeyim. Ne yazık ki şu aralar gözlük takmak zorundayım. "Şu aralar" dememin nedeni, bir gün lens takacak olmam. Gözlük takmaktan nefret ediyorum! Gözlükler insanı ukala bir bilim kadını gibi gösteriyor:

İleride yeşil renkli lensler almak istiyorum. Hep gözlerimin yeşil olmasını istemişimdir! Uzun boylu olmak isterim! Dümdüz, sapsarı ve fön çekilmiş gibi duran saçlarım da olsun isterim. İsmim de zümrüt manasına gelen Jade olsaydı keşke. Ten rengim de tıpkı bir karides gibi soluk pembe olacağına, bronz olsaydı ne güzel olurdu.

Hayal kurmanın sonu yok!

Ancak kulağa biraz tuhaf gelse de dişlerimle gurur duyarım. Ne de olsa dişler; saçlar ya da gözler gibi özellikli değildir. Kimse birisini tarif ederken, "Hani şu güzel dişleri olan kız," ya da "Keşke benim de onun gibi dişlerim olsaydı," demez. Ama bugü-

ne kadar sadece bir kez dişçiye gittim; o da sadece kontrolden geçmek içindi. Ağzımda tek bir dolgu dahi yok. Dişçim anneme çok şanslı olduğumu ve dişlerimin çok sağlıklı olduğunu söylemiş.

“Kızınızın dişleri hem çok düzgün, hem de sağlıklı,” demiş. Bana dişlerime iyi bakmamı çünkü gurur duyabileceğim kadar güzel dişlere sahip olduğumu söylemişti! O yüzden, fotoğraf çektireceğim zaman ya da birisine merhaba diyeceğim zaman ağzımı gururla açıp dişlerimi gösterebiliyorum. Arada sırada insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyorlar, ama ben yine de bu huyumdan vazgeçemiyorum. Lily’nin muhteşem bacakları, Keri’nin harika saçları varsa, benim de güzel dişlerim var:

Öğleden sonraki ilk dersin başlayacağını haber veren zil çaldığında sınıfımıza doğru yürümeye başladık. Frizz koluma girip, “Hepimiz Heathfield’e gideceğiz, değil mi?” diye fısıldadı kulağıma.

“Tabii ki!” dedim.

Frensham çok büyüktü, Clark's ise bir çöplüktü.
Tabii ki hepimiz Heathfield'a gidecektik!

"Bizler Dörtlü Çete'yiz," dedim.

Frizz, "Sonsuza dek arkadaş kalacağız," dedi.

Sonsuza dek arkadaş kalacaktık. Kimse bizi birbiri-
rimizden ayıramayacaktı!

2. Bölüm

Okul çıkışında, Keri'yi ve Lily'yi anneleri evlerine götürürdü. Lily okuldan sonra genellikle dans derslerine giderdi. Haftada dört gün dans kursuna katılıyor! Tap dansı, bale, disko ve salsa gibi dansları öğreniyor. Cumartesi günleri de oyunculuk dersleri alıyor. Dediğim gibi, o çok azimli bir kızdır!

Keri'ye annesiyle birlikte BÜYÜK arabalarına binip Glades'de bulunan BÜYÜK evlerine gider. Glades, zengin ailelerin yaşadığı bir mahalle. Orada evler birbirine bitişik değil. O yüzden, anneler çocuklarına, "Gürültü yapma, komşular rahatsız olacak!"

diye bağırılmazlar. Keri evindeyken dilediği kadar günültü çıkarabilir, çünkü kimseyi rahatsız edemez. Zaten evlerinin bahçesine çıktığınızda, civardaki evleri görmezsiniz. Oysa bizim evimizin bahçesindeki çitlerden diğer tarafa baktığınızda, Bayan Pritcheet'i çamaşırlarını, özellikle de pembe, kocaman iç çamaşırlarını asarken görebilirsiniz. Bay Deacon'ın ise televizyon izlediğini duymak mümkündür, çünkü kulakları iyi duymaz ve televizyonun sesini SONUNA kadar açar.

Keri'nin annesiyle babası gerçekten de çok zengin. Yani, İngiltere kraliçesi ya da Baharat Kızlar (Spice Girls!?) kadar zengin değiller tabii, ama hepimizden çok daha zengin oldukları kesin. Zaten bu yüzden Keri'nin evinin arka bahçesine zaman zaman çardaklar kurulur ve disko müziği eşliğinde harika partiler verilir ya. Biz istesek dahi arka bahçemize bir çardağı sığdıramayız! Frizz'in evinin arka bahçesi bile yok. Lily'nin var ama o da minnaçk.

Lilly'nin annesi onun dans ve oyunculuk derslerinin parasını ödemek için iki işte birden çalışır. Gündüzleri okulun yemekhanesinde çalışır, geceleri de işyerlerine temizliğe gider. Lily büyüyüp de ünlü olduğunda, annesiyle babasına Keri'ninki gibi bir ev satın alacağını ve onların bir daha asla çalışmayacağını söyler durur! Tabii, canları çalışmak isterse o ayrı konu!

Beni ve Frizz'i okuldan sonra kimse almaz. İkimiz birlikte Bridge Caddesi'ndeki yokuşu çıkar, Frizz'in evinin bulunduğu Bridge Newsagent'a gideriz. Dükkanın yan tarafında minnacık bir kapı ve daracık merdivenler vardır. İşte bu merdivenlerden yukarı çıkınca karşınıza minnacık bir daire çıkar. Burası çok eski ve tuhaf bir yerdir; Frizz'in yatak odası da evin çatı katındadır. Frizz'de kaldığım zamanlar, onunla birlikte çatı katında kalmak çok eğlencelidir. Çatı katında bir de şömine vardır. Sanırım eski zamanlarda evin kahyası bu odada kalırmış. Frizz'le birlikte yatağa uzanır; tavandaki pencereden yıldızları izler;

bir kahya olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünürüz. Bazen Heathrow Havaalanı'na giden uçakları gör-
düğümüz de olur. Kışınsa lapa lapa kan ya da biz
sıcak yatakta uzanırken pencerenin camına vuran
yağmur damlalarını izleriz. Yatak odamın Frizzle'inki
gibi bir çatı katında olmasını çok isterdim!

Dükkanın hemen önünde bir otobüs durağı vardır
ve ben otobüse binene dek Frizz benimle birlikte
bekler. Genellikle annesi bize dükkandan şekerleme-
ler getirir. Sonra otobüse binerim ve yirmi dakikalık
bir yolculuktan sonra kendi evime varırım. Otobüse
tek başıma binmeyi severim. Kendimi sorumluluk sa-
hibi ve yetişkin birisi gibi hissederim. Bence tek başı-
na otobüse binmek, annemle birlikte eve dönmek-
ten çok daha iyi. Her neyse, bu benim düşüncem.

Dördümüzün Heathfield'a gitmek için yemin et-
tiği gün eve döndüm ve başıma beni biraz endişe-
lendiren bir şey geldi. Annem, "Polly, High Lisesi'ne
gitmeye ne dersin?" diye sordu.

İrkilerek, "High Lisesi mi?" dedim. Anneme bu soruyu sormuştum ama aslında ne dediğini gayet iyi duymuştum.

"Evet, ne dersin?" dedi annem.

"High Lisesi'ne gitmek istemiyorum!" dedim sızlanarak. "Hepimiz Heathfield'a gideceğiz!"

Bu arada, High Lisesi mahallemizdeki en sosyetik okuldur. Oraya sadece kızlar gider; ve öğrencilerin hepsi de birer inektir.

"O okula asla giremem," dedim.

"Nedenmiş?" dedi annem. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Giremem de ondan!" dedim inatla.

Annem, "Denemediğin sürece asla bilemezsin," dedi. "Baksana Craig, King Henry's'e kabul edildi."

Craig benim ağabeyim. King Henry's de mahallemizdeki diğer sosyetik okul. Oraya sırf oğlanlar gider ve hepsi de inektir. Zaten ağabeyim de çok akıllıdır. Sanırım nükleer fizikçi olacakmış. Bunun ne

demek olduğunu bile bilmiyorum!

Annem, "Ağabeyin başardıysa, sen..." diyecek oldu.

"Ama o burs aldı," dedim.

"Sen de alabilirsin," diye yanıt verdi.

"Alamam," dedim. "Ben onun kadar akıllı değilim!"

"Polly, kendini küümseme," dedi annem. "Sandığından da akıllı ıkabilirsin."

Ama ben sandığımdan da akıllı ıkıkmak istemiyordum ki! High Lisesi'ne gitmek de istemiyordum! Tek istediğim kendim gibi olmak ve Heathfield'a gitmekti.

Bunları anneme söyleyince, kadıncağız içini çekip kafasını salladı. Derken, içeri üstündeki o iğrenç mor renkli üniformasıyla Craig girdi. Craig'in üniforması san çizgili mor bir süveterden ibaret. Ay! İğrenç! Üniformaları hiç sevmem. Bazı okullara serbest kıyafetle gidebiliyorsunuz.

Craig paldır küldür içeri dalınca köpeğimiz Bundle da havlamaya ve zıplamaya başladı. Annem Craig'in hep Bundle'i şımarttığını söyler durur. O karmaşada

High Lisesi konusu kapanıverdi. Şükürler olsun!

Annenizle babanız sizin için bir şeyler planlamaya başlayınca hayat gerçekten de çekilmez olur. Onlar kendilerini planlarına iyiden iyiye kaptırmadan bu işe derhal bir son vermeniz gerekir. Eğer elinizi çabuk tutmazsanız ve sonrasında, "Hayır, bunu yapmak istemiyorum," diye söylerseniz, hevesleri kursaklarında kalıverir. "Sahi mi? Neden?" diye sorarlar yıkılmış bir halde. Sonra da, "Peki bunu neden daha önce söylemedin?" derler. Kendinizi bu yüzden gerçekten çok suçlu hissedersiniz. O nedenle, annem High Lisesi konusunu açtığında, ona düşüncelerimi hemen söylediğime memnundum.

Ancak bu konu beni yine de huzursuz etmişti. Ertesi sabah Frizzle'la dükkanın önünde buluşmaya gittiğimde, "Derhal konuşmamız gerek!" dedim. "Acilen bir toplantı yapmalıyız!"

Frizzle, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Bir konuda yemin etmemiz gerek," dedim.

Ama ona olanları hemen anlatamadım. Dördümüz teneffüs saati gelene ve okulun bahçesindeki ağaçların arkasındaki gizli buluşma yerimizde toplanana dek kimseye bir şey söylemedim. Bu gizli yeri, bir gün okulu çevreleyen duvarla bahçe aletlerinin bulunduğu küçük baraka arasında bize yetecek kadar bir boşluk olduğunu gördüğümüzde, buluşma yerimiz olarak belirlemiştik. Keri ve Frizz, yani aramızda en uzun boylu olanlar; duvann üstüne otururlar, ben ve Lily de saksıların üstüne tünerdik. Burayı kimse- nin keşfetmediğine emindik! Bizim dışımızda kimse- nin okul bahçesinde böyle bir yer olduğundan haberi yoktu. Zaten birileri burayı keşfedecek olsa bile, bizi buradayken yanımıza gelmeleri mümkün değil. Çünkü dördümüz zar zor sığıyorduk!

Hepimiz yerimizi aldıktan sonra Keri, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Geçen gün konuştuklanmızı düşünüyordum da," dedim. "Hani hepimiz Heathfield'a gideceğiz ya?

Bence bu konuda yemin etmeliyiz!"

"Kanımızı akıtıp yemin etmekten mi söz ediyorsun?" diye sordu Lily.

"Evet, böylece bizi kimse birbirimizden ayıramaz."

Keri onaylarcasına kafasını salladı. "Tamam, bence iyi fikir," dedi.

Çok sevinmiştim. Genellikle parlak fikirleri bulan Keri olur. Keri fikrimi beğendiyse, gerçekten de ortaya güzel bir fikir atmışım demektir!

Frizz, "Eee, ne yapacağız?" diye sordu. "Nasıl yemin edeceğiz?"

"İlk olarak ne tür bir yemin edeceğimizi bulmamız gerek," dedim.

"Hemen bir şeyler yazalım!" Keri elini çantasına atıp not defteriyle kalemini çıkardı. "Tamam! Ne demeliyiz?.. Yemin ederim—"

"Hepimizin Heathfield'a gideceğine dair yemin edelim," dedi Frizz.

Hayır! Aklıma başka bir şey geldi! Lily saksının üs-

tünde sallanmaya başladı. "Ne olursa olsun, iyi günde kötü günde bir arada olacağımıza ve aynı okula gideceğimize dair yemin edelim," dedi.

"Sonsuza dek arkadaş kalacağız, diyelim!" dedi Frizz.

"Sonsuza dek arkadaş kalacağız, diyelim," dedi Lily de.

Heyecanla, "Sonsuza dek arkadaş kalacağız diyelim ama bunu bir şiir olarak yazabiliriz," dedim.

"Şöyle bir şey olabilir..."

Okulda olduğumuz sürece,

Hep olacağız birlikte.

İyi günde kötü günde

Birlikte olacağız bundan böyle!

Keri hemen bunları defterine not alıp, "Harika," dedi. "Bir dakika nasıldı? Okulda olduğumuz sürece..."

Sözleri bir kez daha tekrarladım, Keri de bunları

tam dört kez yazdı. Ne de olsa dört kişiydik.

Frizz neşeyle, "Sen bizim şairimizsin," dedi.

İtiraf etmeliyim ki şiir yazmak konusunda yetenekliyimdir.

"Kan akıtma kısmı nasıl olacak?" diye sordu Keri.

Dördümüz de ne yapacağımızı düşünürken çt çıkmıyordu.

Nihayet Lily, "Yanımda bir çengelliğne var;" dedi.

Frizz, "Ayy!" diye ayakladı.

Lily çantasını kanştırıp neredeyse bir hançer büyüklüğündeki çengelliğneyi çıkardı. Frizz'in gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım.

Lily bunun annesinin eski eteklerinden birinin üstünden aldığını söyledi.

"Görünce hoşuma gitti, ben de aldım," dedi.

Keri, "İyi de şimdi ne yapacağız bununla?" diye sordu.

Lily çengelliğneyi havada sallayarak, "Parmağımıza

batırıp kanatacağız!" diye bağırdı.

"Parmağımı delemem, mümkün değil!" dedi Frizz cıyak cıyak.

"Parmağını delmezsen, kan yemini edemeyiz."

Frizz, "Kabuk bağlamış bir yaram var: Onu kanatabilirim," dedi.

Ben de, "Burnumu karıştırabilirim," dedim. "Bazen bu şekilde kanıyor."

"Ay! İğrenç!" diye bağırdı Lily. "Bu, gerçekten de çok iğrenç!"

"Burnumu burnumu karıştıramam," dedi Keri. "Kanatabileceğim kabuk bağlamış bir yaram da yok. Üstelik o şeyle parmağımı hayatta delemem!"

Lily, "Peki kan olmadan kan yemini nasıl edeceğiz?" diye sordu.

"Tükürük yemini edelim o halde!"

Bu, Keri'nin fikriydi. Tükürüğün kanın yerine geçebileceğini söyledi. Böylece, iğrenç şeyler yapmak zorunda da kalmayacaktık.

Hepimiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşündük. Lily beslenme çantasından yoğurdunu çıkarıp hemencecik yedi. Kağıt mendille yoğurt kabını temizledik ve kıkırdayıp duran Frizz hariç hepimiz büyük bir ciddiyetle içine tükürdük. Keri, "İyice tükürün ki kanştırmak kolay olsun," dedi. Daha sonra, Lily tükürükleri parmağıyla kanştırdı. Ondan sonra da hepimiz teker teker parmaklarımızı tükürük dolu kaba batırıp yeminimizi ettik:

Okulda olduğumuz sürece,

Hep olacağız birlikte.

İyi günde kötü günde

Birlikte olacağız bundan böyle!

Son olarak da parmaklarımızı yaladık.

İğrenç!

Ama yeminimizi etmiştik. Artık kimse bizi ayırmazdı.

3. Bölüm

O dönem büyük bir hızla geçip gitti. Hatta koşturdu diyebilirim. Bazı dönemler biraz daha yavaş geçer, bazen dörtnala giderler ama genel olarak koşturduklarını söyleyebilirim.

İşte, bu dönem meydana gelen olaylar:

1. Melanie Philpotts isimli bir kız Darcie White'la kavgaya etti ve onun parmağını kırdı. Sonradan Darcie'nin parmağını kendi kendine kırdığını öne sürdü, ama Darcie bunu yalanladı. Darcie bunun Melanie'nin suçu olduğunu ve Melanie'nin onu ısırıldığını söyledi. Bunun üzerine, Keri, Darcie'nin elinde

diş izi olması gerektiğini söyledi. Ama diş izi falan yoktu! Böyle bir şey olsaydı, Darcie herkese elini gösterirdi zaten!

Kızların kavgasında neler olup bittiği bir türlü açıklığa kavuşmadı ve her ikisi de bir güzel azar işitti. Tabii, Melanie hastaneye gitmek zorunda kaldı ve ertesi gün okula parmağı alçya alınmış olarak geldi. Onu çok kıskanmışım! Ben de kolumun alçya alınmasını isterdim doğrusu! Ne kadar romantik, değil mi? Bence öyle, ama Frizz benimle aynı fikirde değil. İnsanın bir tarafını kırmasının acı ve rahatsızlık verici bir şey olduğunu söyledi, ama zaten Frizz'in hayal gücü pek parlak değildir. Oldukça gerçekçidir.

2. Köpeğimiz Bundle bizimle aynı sokakta bulunan bir başka ailenin tatlı mı tatlı, sevimli mi sevimli spanyeline aşık oldu. O kadar mutsuzdu ki! Bütün gün bahçede oturup acı acı uludu. Yüreğim burkuldu doğrusu! Anneme, "Bundle onu seviyor!" dedim. "Bırakalım da yanına gitsin."

Annem, "Olmaz!" dedi. "Bundle henüz çok genç, baba olacak yaşta değil."

"Nasıl yani?" dedim. "İkisinin yavruları olabilir mi?"

"Eminim ki olur!" diye yanıt verdi annem.

Annem bunun kötü bir şey olacağını düşünüyordu, ama Bundle'ın yavrularının olması bence harika olurdu. Bir yavru olsa ne güzel olurdu! Bundle'ın yavrusu ne şirin olurdu kim bilir! Bundle çok tatlı bir köpek, spanyel ise çok güzel. İkisi birlikte harika olurlardı! Ama annem kesinlikle olmaz diye diretti ve Bundle bütün hafta uludu durdu. Onu yürüyüşe dahi çıkarmayı başaramadım çünkü spanyelin bulunduğu evin önüne oturuyor ve orada kalmak istiyordu. Onu yerden kaldırıp eve götürebilmem için Craig'in de benimle birlikte gelmesi gerekti.

Bundle nihayet ulumaktan vazgeçti. Sanırım spanyeye aşık olmadığına kanaat getirmişti. Annem ortalık sakinleşince, şükürler olsun, dedi. Artık hayatımız normale dönebilirdi. Gerçekten de Bundle'ın sakin-

leşmesinin ardından her şey normale döndü.

3. Annem bana sormadan en SEVDİĞİM bluzu birisine vermiş. Hep bana sormadan bir şeylerimi atar zaten! Bir gün bana, "Ha Polly, Oxfam'daki şu kadın aradı, ben de ona bir sürü şey verdim. Senin eski giysilerini de verdim," dedi.

Annemin bu huyunu bildiğimden, "Anne, nelerimi verdin ona?" diye bağırdım.

Annem de, "Giymediğin şeyleri," dedi.

Hemen odama koşup dolabıma göz attım. "Bluzum nerede?" diye böğürdüm. "Anne! Bluzum nerede?"

"Çiçekli olanı soruyorsan..."

"Nerede dedim?" diye bağırdım.

"Polly, o bluz sana küçülmüştü," dedi annem. "Aylardır giymiyordun ki!"

Ama önemli olan bu değil ki! O bluz benimdi. Annemin bana ait olan şeyleri bana sormadan başkalarına vermemesi gerek! Küçülen şeylerimi giyemeye-

ceğimi nereden kanyor?

Bunu ona söyleyince annem, "Bugüne dek kimse-
nin birdenbire ufaldığını duymadım," dedi.

Ben de, "Her şeyin bir ilki vardır," dedim ve oflaya
puflaya odama ktım.

Annemin asıl anlamadığı şey şuydu: İnsan bazı
şeylerini sırf küçüldü ya da eskidi diye atmaz. Bazı
nesneler zamanla insanın bir parçası haline gelir. An-
nem bir keresinde de bebeklerimi birisine vermişti.
Artık bebeklerle oynamayacak kadar büyüdüğümü
biliyordum, ama onların odamda olmadığını gör-
düğümde başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü
adeta. Zamanla nasıl olsa bebeklerimi kendim biri-
sine verecektim. Sadece bunu yapmaya henüz hazır
değildim. Bluzum için de aynı şeyi hissediyordum.
Annemin eşyaları bana sormadan başkalarına
verdiğine hala inanamıyorum!

Belli ki annem sonradan pişmanlık duymaya baş-
lamıştı. Ertesi sabah beni şehre götürdü ve bana

yeni bir bluz aldı. Üstelik bluzu bana seçtirdi. Ben de dediği gibi yaptım ve siyah, üstünde turuncu tüyler olan bir bluz satın aldım! Normal şartlar altında annem bu tür bir şeyin bana uygun olmayacağını söylerdi, ama bu sefer hiçbir şey diyemedi! O bluzu satın almama izin verdi. Yüpi!

4. Jessamy Jones jimnastik takımına seçildi. Sınıfımızdaki tüm kızlar bunu duyduklarında hayranlıkla "Aaaa", "Sahi miiii?", "Vay canına!", "Jessamy, sen çok akıllısın!" gibi şeyler söylediler. Jessamy de kasıldıkça kasıldı ve uzun platin renkli saçlarını oradan oraya savurdu. Dördümüz de neredeyse kusacaktık.

Lily de isteseydi jimnastik takımına pekala girebilirdi, çünkü o da en az Jessamy kadar başarılı. Ancak, Lily'nin yapacak daha önemli işleri var! Bir kere, dans derslerine katılması gerek. Onun bir gün meşhur olacağına eminim.

Derken, aklıma korkunç bir şey geldi: Günün birinde Jessamy de meşhur olabilirdi!!! Kim bilir, belki

de Olimpiyatlar'da altın madalyalar falan kazanabilirdi! Of, hayır! Lütfen! Buna asla tahammül edemedim.

Ama bunun mümkün olacağını pek sanmam. Jessamy yeterince istekli değil. O sadece başkalanna hava atmayı bilir.

5. Yanyıl tatili! Tatil muhteşem geçti çünkü Frizz'le birbirimizin evinde kaldık. Önce Frizz bize geldi ve iki gün kaldı, sonra da ben onlara gittim. Bu arada, Craig de babamla birlikte kampa gitti. Bu, daha da harika bir olaydı! Frizz bizde kaldığında, Craig ona çok ters davranabiliyor. Onun çok çekingen olduğunu bildiğinden, sürekli olarak kızcağızın yanaklarını kızartan şeyler söylüyor. Hele son günlerde diline doladığı, "Ah pardon, donumun kusununa bakma!" gibi bir laf var ki sormayın! Sırf Frizz'in suratının kıpkırmızı kesilmesini görmek için türlü haylazlık yapıyor. Oğlanlar çok şapşal olabiliyor doğrusu.

Ama bir kereliğine de olsun tek başımıza olmak

çok keyifliydi. Frizz bizde kaldığında Craig'e ya da babama yakalanmadan geceliklerimizle tuvalete gidebiliyorduk. Gerçi bu benim için sorun değildi ama Frizz gecelikle ikisinden birisine yakalanacak olsa çok utanır.

Frizz bizde kaldıktan sonra ben de onlara gittim. Frizz'in minnacık çatı katında sadece yatağının sığabileceği kadar yer var. O yüzden birlikte uyumak zorunda kaldık ama umurumuzda değildi. Duvar kenarında sırayla yattık. Çünkü duvar kenarında yatan kişi bazen sıkışabiliyor. Ama diğer tarafta yatınca da gecenin bir yarısı ansızın kendinizi yerde bulabiliyorsunuz. Neyse ki yerde kalın bir halı var da insanın canı pek yanmıyor!

Frizz'de kalmanın en keyifli tarafı, annesiyle babasına dükkanda yardım etmek. Bundan gerçekten de büyük keyif alıyorum! İnsanlardan para alıp kasaya koymaya bayılıyorum. Küçükken oynadığımız dükkancılık oyununa benziyor, ama bu çok daha zevkli

Çünkü yaptığımız şey bir oyun değil, gerçek!

6. Hep birlikte Keri'nin evine gittik. Annesi bizi Silver Glades isimli buz pateni pistine götürdü. Keri haftada bir oraya gidip kayar. Buz pateni yapmaya bayılır. (Zaten Keri netbol, softbol, tenis, rounders ve yüzme gibi aktivitelerin hepsini çok sever. Ha, bir de koşmayı ve ip atlamayı da sever. Kayak yapmayı da! Gerçek bir sportmendir.)

Ben ve Frizz daha önce hiç buz pateni yapmamıştık. Bu yüzden, o gün pek de iyi kaydığımızı söyleyemeyeceğim. Sanırım pek de atletik değiliz. Ama beceriksizce kaymak, düşmemek için birbirimize tutunmaya çalışmak çok keyifliydi. Kaç kere düşme tehlikesi atlatıp kahkahalara boğulduğumuzu hatırlamıyorum!

Lily o gün minnaok siyah bir etekle kırmızılı-siyahlı bir bluz giymişti. Gerçekten de çok şirin gözüküyordu! O güne dek sadece bir kere buz pateni yapmıştı, ama çok geçmeden buzun üstünde muhteşem

bir biçimde kaymaya ve dönmeye başladı. Üstelik bir kez olsun yere düşmedi. Sanırım buz üstünde başarılı olmasının nedeni, aldığı dans eğitimi ve doğal olarak kusursuz bir dengeye sahip. Tıpkı bazı insanların müzik kulağının olması gibi (Bu kesinlikle bende yok! Çünkü ne zaman şarkı söylesem, Craig kulaklarını tıkar, Bundle da havlamaya başlar. Bana eşlik ettiğini düşünsem de bence Bundle da sesimden rahatsız olduğu için böyle yapıyor.)

Tabii, Keri bizlerden çok daha usta bir patenci olduğundan çok güzel hareketler yapabiliyor. Havaya sıçrayıp tek ayağının üstünde kayabiliyor. O harika bir sporcu ama Lily de çok zarif.

Buz pateninden sonra Keri'nin annesi bizi garson kızların gerçek birer hizmetçi gibi siyah elbise ve fırırlı kep giydiği sosyetik bir çay salonuna götürdü. Acayip şık bir yerdi! Ben ve Frizz koca birer tabak kremalı pasta yedik. Hem de ikişer tane! Keri ismini anımsamadığım bir İtalyan tatlısı yedi, Lily'yse

sadece ekmek ve tereyağı yemekle yetindi! Bence Lily'nin zayıflamaya hiç ihtiyacı yok, ama canının başka bir şey yemek istemediğini söyledi.

7. Ertesi gün buluşup tatil harçlıklarımızdan kalanı harcamak üzere bir alışveriş merkezine gittik. Cebimde sadece elli peni kalmıştı! Zavallı Frizz'in hiç parası yoktu. O hepimizden, hatta Lily'den bile daha az harçlık alır. Aramızda en çok harçlık alan Keri'ye ona bir kolayla kızarmış patates ısmarlamak istedi. "Biz arkadaşız! Arkadaşlar bu günlerde birbirlerine destek olmalıdır!" dedi.

İşte, Keri böyle tuhaf bir kız. Bazen insanın canını sıkar, ama diğer zamanlarda bizlere son derece bağlıdır ve oldukça cömerttir. İyi davrandığı zaman, onun ne kadar başına buyruk ve dediği dedik olduğunu unuttuverirdik. Tabii, onun kastlı olarak küstahlık yaptığını sanmıyorum. Sadece baskın bir kişiliği var.

Her neyse, işte yanyıl tatili bu şekilde geçti. Üç gün sonra, okula geri döndük ve o gün Vinny Hassett'in

burnu kanadı. Öyle bir kanadı ki üstüm başım da dahil olmak üzere her yer kan oldu. Çünkü burnu kanarken başını salladığı için kanlar her yere sıçradı. Ay! İğrenç! Yanımda oturan Lily'ye bakıp, "Vinny'yle birlikte kan yemini edecek olsaydım, harika olurdu... ama bunu istemiyorum!" dedim.

Bunu söylediğimde, Lily'nin suratının tuhaflaştığını gördüm. Kan gördüğü için midesinin bulanmış olabileceğini düşündüm, ama daha sonradan gerçek neden ortaya çıktı. Sınıfta kağıt bir mendille üstümü başımı temizlemekle meşguldüm ki Bayan Arkle tuvalete gidip suratımı da yıkamam gerektiğini söyledi. Geri döndüğümde teneffüs zili çalmıştı.

Lily teneffüs boyunca suspus oturdu. Oysa genellikle çok neşeli ve canlıdır; hep bir yerlere koşuşturup bir şeyler yapmak ister.

Frizz, "Haydi tekerlek yapalım," dedi.

Dördümüz kol kola girer, bahçeye çıkardık. Buna tekerlek derdik. Önümüze birileri çıkacak olursa,

kollarımızı birbirimizden ayırmadan çevrelerinde dolanırdık! Ne olursa olsun, tekerleği bozmamaya çalışırdık. Zaten bu oyunun tek amacı da bu. Böylece, kol kola girdik ve bahçeye çıktık. Ama Lily de hala bir tuhafılık vardı. Tekerlek oyunu oynadığımızda, her zaman ben ve o iki uçta olurduk. Bugün oyunu sürdürmeye çalışan tek kişi bendim. Lily ne yaptığımızın farkında değildi. Keri bile onun keyifsiz olduğunu fark etmişti. Çünkü genellikle bir şeylerin pek farkında olmaz. Sadece etrafındakilere hava atan Jessamy gibi salak kızları fark eder. Yani Lily gibi suspus olan kişiler her zaman dikkatini çekmez.

Ama o gün Keri de olan bitenin farkındaydı. Sürekli olarak, sabırsız bir şekilde, "Haydi, ilerleyin biraz!" diye bağırıp duruyordu. Sonunda Frizz dayanamadı. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben mi? Evet. Neden sordun?" dedi Lily.

"Hiç, merak ettim," dedi Frizz.

"Merak etme, gayet iyiyim," diye yanıt verdi Lily.

"O halde neden bir şey yapmıyorsun?" diye sordu Keri. "Tekerleği bozuyorsun! Haydi, bir şeyler yapsana!"

Lily hemen sağa doğru döndü, ve Jessamy Jones'la arkadaşlarının etrafını çeviriverdik.

Keri, "Süper!" diye seslendi.

Ben ve Frizz de, "Süper!" diye bağırarak.

Lily de, "Süper!" diye bağırarak.

Her şey yolundaymış gibi davranıyordu, ama canının sıkın olduğu her halinden belliydi. Derken, bir anda patlayıverdi. Tam ders zili çalmıştı ki tekerleğimizi bozmadan bahçede ilerlerken, "Hemen bir toplantı yapmamız gerek!" dedi fısıldayarak.

Neden bilmiyorum, ama içimi aniden kötü bir his kapladı. Sanırım aynı şeyi Frizz de hissetmişti.

Beti benzi atmış halde, "Neden?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Sonra anlatırım," dedi Lily. Sonra yanımızdan uzaklaşıp sınıfa doğru koştu.

Keri, "Hımm..." diyerek eliyle alnını sıvazladı. Burunumun üstünde kayan gözlüklerimi geriye ittim. Acaba Lily'nin bizimle konuşmak istediği konu ne olabilirdi? Neden içime bir karamsarlık çökmüştü?

Bunun nedenini ancak öğle yemeğinden sonra öğrenebilecektik. Lily bize yemekhanede de bir şey söylemedi. Sürekli olarak ne olduğunu öğrenmek için soru soruyorduk, ama o, "Şimdi değil!" diyordu.

Yemeğimizi bitirip hemen gizli buluşma yerimize koşturduk ve dapdaracık yere sığmaya çalıştık.

Keri duvarın üstüne tüneyip, "Tamam!" dedi. "Haydi, anlat bakalım. Bizi daha fazla merakta bırakma!"

"Şey..." Lily elini perçeminin arasına sokup saçlarını bir kirpi gibi kabarttı. Tekrar, "Şey..." dedi.

"Ne oldu, söylesene!" dedi Keri.

"Rosemount'a kabul edildim!" deyiverdi Lily.

Öylesine şok olmuştuk ki bir süre hiçbirimiz bir şey diyemedik. Rosemount çok büyük ve tanınmış bir dans okuludur. Ülkenin dört bir yanından insan-

lar sırf bu okula yazılmak için buraya gelirlerdi.

"Hani seni geri çevirmişlerdi?" diye sordum.

Lily suratında hem mutlu, hem de mutsuz bir ifadeyle evet dercesine kafasını salladı.

"Ben de öyle sanıyordum!" dedi.

Lily aylarca önce seçmelere katılmıştı. Ta birbirimizden hiç ayrılmayacağımıza dair ettiğimiz yeminden de önceydi bu. Okuldan gelen mektupta, "o dönem" Lily'yi okula kabul edemeyeceklerini belirtmişlerdi. Belki daha sonradan tekrar başvurabilirdi. Bu yüzden, Lily de on altı yaşna kadar o okula kayıt olmayı aklından çıkarmıştı. Ama er ya da geç, Rosemount'a yazılmayı da aklına koymuştu. Sadece bir süre dışını sıkması gerekecekti.

"Peki, nasıl oldu da fikirlerini değiştirdiler?" diye sordum.

Lily gülümsemeye başladı, sonra toparlanıp ciddi bir ifadeye büründü. "Beni bekleme listesine koymuşlardı. Şayet birisi okula yazılamayacak olursa,

beni tekrar arayacaklardı. İşte, şimdi aradılar. Okula kabul edildim!"

Lily bu sefer kendisine hakim olamadı. Hafif bir gülümseme yavaş yavaş tüm suratına yayıldı. Gamzeleri ortaya çıktı ve sonra burnunu kırıştırdı.

Frizz, "Yeminimize ne olacak?" diye sordu. Hayretler içinde kalmıştı. Lily'nin suratındaki gülümseme kayboluverdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Böyle olacağını bilseydim, asla yemin etmezdim!"

Aslında, arkadaşımızı bu başarısı için tebrik etmeliydik ama şok olmuştuk. Daha birkaç hafta önce parmaklarımızı tükürük dolu bir yoğurt kasesine batırıp hep birlikte olacağımıza dair yemin etmiştik.

"İyi günde, kötü günde," dedi Frizz.

Lily başını önüne eğdi.

Keri yavaşça duvardan aşağıya kaydı. "Eh, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Lily'nin bu teklifi geri çevirmesi gibi bir şey söz konusu olamaz."

Ben de onunla aynı fikirdeydim.

"Yani, Lily bir gün ünlü olmak istiyorsa..."

"Sadece dans etmek istiyorum," diye mınıldandı Lily.

"Ünlü de olmak istiyorsun," dedi Keri. "Ünlü olmanı biz de istiyoruz! Öyle değil mi?"

Keri dönüp bana ve Frizz'e baktı.

"Tabii ki istiyoruz!" dedim. Frizz de biraz tereddütlerle de olsa başını salladı.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Lily.

"Sonun değil," dedi Keri. "Seni gayet iyi anlıyoruz! Hayatında dans daha öncelikli." Sonra dönüp bana ve Frizz'e sert bir bakış fırlattı. "Bu yeni bir şey değil ki," dedi. "Lily'nin dans konusunda ne kadar kararlı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Frizz yutkundu. "Ama bazıları biraz daha büyü-yene kadar o okula gitmiyorlar," dedi. "Ne bileyim önce ortaokuldan mezun olmayı falan bekliyorlar. Sen neden beklemiyorsun?"

"Çünkü beklemek istemiyor da ondan! Dans okuluna şimdi gitmek istiyor. Onu tebrik etmemiz gerekirdi, azarlamak değil," dedi Keri.

Tabii, Frizz'le ben hemen Lily'yi tebrik etmeye giriştik.

"Umarım orada çok eğlenirsin," dedi Frizz.

"Her şeyin harika olacağını biliyorum!" dedi Lily. "Kendimi bildim bileli dans okuluna gitmek istiyorum. Ama sizleri çok özleyeceğim!"

"Biz de seni özleyeceğiz," dedi Frizz.

Aslında Lily'yi en çok Keri özleyecekti. Frizz'le ben daha yakındık, Lily'yle de Keri. Ama Keri umutsuzluğa kapılıp salya sümük ağlayacak bir kız değildi. Olaylara her zaman olumlu yaklaşırdı.

"Lily başka bir şehre falan gitmiyor ya," dedi. "Dans okulu sokağın diğer ucunda. Yine birbirimizi görebileceğiz."

Ama bundan böyle hiçbir şey aynı olmayacaktı. Bunu hepimiz biliyorduk.

4. Bölüm

Öğleden sonra eve dönünce, anneme Lily'nin Rosemount'a kabul edildiğini söyledim.

Annem, "Bu harika bir haber;" dedi.

Harika bir haber mi??? Lily için harika bir haber olabilirdi, ama bizler için değildi! Kendimi bildim bileli bizler Dörtlü Çete'ydik. O yüzden anneme cevap veremedim.

Annem, "Ah, Polly!" dedi. "Sakın bu konuda bençillik edeyim deme. Lily'yi düşün! O okula kabul edilmiş olması ne kadar güzel bir şey. Eminim ki çok heyecanlanmıştı!"

Derin derin içimi çektim. "Sanırım öyledir;" dedim.

"Lily küçüklüğünden beri bunun hayalini kırırdı," dedi annem. "Bugüne dek o dans okuluna girebilmek için çalıştı. O yüzden olumlu düşünmeye çalış."

"Başka türlü düşünmüyorum zaten," dedim. "Onun için çok mutlu oldum! Gerçekten! Ama bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Er ya da geç böyle olacaktı," dedi annem. "Hepiniz büyüyorsunuz. Bir süre sonra, farklı yollar çizecektiniz."

"Ama daha önümüzde çok uzun yıllar vardı," dedim. "Hep birlikte Heathfield'a gidecektik. Aramızda bir anlaşma yapmıştık. Yemin etmiştik!"

Annem sebze doğradığı tezgahdan dönüp bana baktı. "Sana bir şey söylemek istiyor..." dedi.

Tam o sırada kapı çaldı.

Annem, "Hay aksil!" dedi. "Kim olabilir? Polly, kapıya bakıver."

Gelen Bayan Pritchett'tı. Yani yan komşumuz.

Hani şu kocaman, pembe k lotları olan kadın! Ka-
dıncağız kurumuş bir  z m  andıran suratıyla, b -
z lm ş dudaklarıyla ve sarkık yanaklarıyla kapının
eşiğinde duruyordu. İçimden, "Eyvah! Yandık!" diye
geçirdim.

"Anne!" diye içeriye seslendim. "Bayan Pritchett
geldi!"

Komşumuz şikayet etmeye gelmişti. Zaten Bayan
Pritchett başka bir şey yapmazdı, sadece şikayet
ederdi. ( te yandan, Bay Deacon dünya tatlısı bir
adamdır. Televizyonunun sesini sonuna kadar açıp
beni uykusuz bıraksa da onu çok severim.) Bayan
Pritchett genellikle ya beni ya da Craig'i şikayet et-
meye gelir; onu en çok rahatsız eden şey Craig'in
sürekli olarak topunu onun bahçesine fırlatmasıdır.
Ancak, bu sefer Bundle'ın kedisine havlamasından
rahatsız olmuştu. Zavallı küçük masum köpeğim! O
kimsecikleri rahatsız etmek istemez ki!

Annem  z r diledikten ve Bayan Pritchett. her

zamanki tepeden bakan o haliyle, ağır adımlarla evine döndükten sonra, Craig, "Köpekler havlar, bu çok doğal," dedi. "Köpeklerin havlaması gerekir."

"Evet," dedim. "Bundle bunu içgüdüsel bir biçimde yapıyor.. Bir kedi görünce, elinde olmadan havlamaya başlıyor."

Belki de ilk defa Craig'le bir konuda hemfikirdik. İnanın bu sık başımıza gelen bir şey değildir! Ama Bundle bizim köpeğimiz: hem Craig'in hem de benim. Anne ve babamızın Paskalya hediyesiydi bize. Onu her ikimiz de çok ama çok seviyoruz!

Annem, "Havlama bir şey değil de," dedi, "yeter ki hoplayıp zıplayıp çiti parçalamasın. Çit her an yıkılabilir. Sonra Bayan Pritchett çitin parasını bize ödetir!"

Craig, "O halde, o kedide gitsin başka bir yerde otursun," dedi. "Hayvanın tek yaptığı Bundle'i sinir etmek."

"Hem ne diye bizim çitimizin üstünde oturuyor?"

dedim.

"Çit bize değil, Bayan Pritchett'a ait," dedi annem.

"O halde çitin parasını biz ödemek zorunda değiliz," dedi Craig. "Öyle değil mi?"

Annem de sert bir şekilde, "Hayır, çünkü çiti paralayan bizim köpeğimiz!" dedi. Sonra, bıçağı eline alıp hızlı hızlı önündeki havuçları doğramaya koyuldu. "Nerede kalmıştık? Biz az önce neden bahsediyorduk? Konu neydi?" diye sordu.

Neden bahsettiğimizi ne annem ne de ben hatırlıyorduk. Bundle çiti devirecek ya da paralayacak diye çok endişelenmişim.

"Bundle'ı yürüyüşe çıkaracağım," dedim. "Biraz yorulursa, havlayacak hali de kalmaz."

"İyi fikir," dedi annem. "Onu ayağımın altından al da işimi rahat rahat yapayım!"

Ertesi gün, neredeyse okuldaki herkes Lily'nin Rosemount'a kabul edildiğini duymuştu. Bunu kim-

den duyduklannı bilmiyordum ama zaten okulda bir dedikodu kmaya görsün! Bir Şeyleri gizli tutmak mümkün değildir. Gerçi Lily'nin durumu pek de sır sayılmazdı ya, neyse.

Ama Lily'yle ilgili haberin yayılması Jessamy Jones'un burnunun bir güzel srtmesine neden olmuştu. Yemin ederim ki kız allak bullak oldu.

Lily'nin yanına gelip, "Hani seni geri çevirmişlerdi?" dedi.

Dans okulu Lily'yi geri evirdiğinde, Jessamy buna çok sevinmiŐti. "Ay, çok yazık!", "Lütfen zlme, eminim ki başka bir okula kabul edilirsin," gibi dokunaklı laflar etmişti, ama hepimiz onun bunları içtenlikle söylemediğini biliyorduk. Bunları söylerken suratında öylesine kocaman bir gülümseme belirmiŐti ki suratının aynlacağını sanmıŐtk. Őimdiyse ne diyeceğini bilemez haldeydi ve fena halde bozulmuŐtu.

"Hani bir kere Őansını denemiŐtin de seni geri çevirmişlerdi?"

"Ona asla hayır yanıtı vermemişlerdi ki," dedi Keri. "Sadece bekleme listesine almışlardı."

Jessamy, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani okula kabul edilen öğrencilerden biri herhangi bir nedenden dolayı vazgeçecek olursa, o listede bulunan kişileri çağırıyorlar."

"Anlayacağın birisi vazgeçmiş," dedi Frizz de.

Hemen araya girip, "Bu yüzden de okul hemen Lily'yi aramış," dedim.

"İşte böyle," dedi Keri.

Lily'nin bizlerle birlikte olmayacağına üzülsek de Jessamy Jones'un keyfimizi kaçırmamasına izin vermezdik.

Jessamy dudaklarını büktü.

"Yani Lily okulun ilk tercihi değildi," dedi.

Hayret bir şey! Şimdi ne demek istediğimi anladınız mı? Bazı insanların çenesinin sonsuza dek kapanması gerek! Jessamy Jones da bunlardan biri!

Neyse ki sınıfımızdaki herkes Jessamy kadar kıs-

kanç değil. Melanie Philpotts, "Rosemount'a kabul edilebilmek için çok yetenekli olmak gerek," dedi. "Orası ülkenin en iyi okullarından." Sonra, bunu dans olan teyzesinden duyduğunu söyledi.

"Hem Lily'yi ilk başta kabul etmemelerinin nedeni yaşının küçük olmasıydı," dedi Keri. "Kabul edilen diğer öğrencilerin hepsi o zaman on bir yaşındaydı."

Lilly'nin Keri'ye minnet dolu bir bakış fırlattığını fark ettim. Bunu ben de ilk kez duyuyordum doğru- su! Acaba Keri'nin dediği doğru muydu? Yoksa bunu o anda mı uydurmuştu?

Bence bunu uydurmuştu! Buna eminim! Lily de bunu duyduğuna herkes kadar şaşr mış gözüküyor- du. Neyse ki Jessamy bunu fark etmemişti.

"Okulun on yaşındaki bir öğrenciyi kabul ettiği duyulmuş şey değil," dedi Keri. "On yaşında Rosemount'a girebilmek için bir dahi olmak gerek. şimdi anladın mı?"

Jessamy saçlarını abartılı bir şekilde geriye doğru

savurdu. Bu onun sık sık yaptığı gıcık hareketlerden sadece biri. Bana baksanıza! Saçlarıma bakın! Ne kadar güzelim! der gibidir hep. Salak. Gösteriş budalası, ne olacak.

"Heathfield'a başladığımda jimnastik kulübüne yazılacağım," dedi. "Orada harika bir jimnastik kulübü var! Kulübe yazılmam için okula başlamamı bekliyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Keri.

Jessamy her zamanki gıcık haliyle güldü. (Bu da onun bir başka gıcık hareketidir.)

"Kuzenim de o okula gidiyor. Kulübe benden bahsetmiş. Beni takıma almak istiyorlarmış. Okulun harika bir jimnastik takımı var.. Geçen sene Güney Eyaletleri arasında üçüncü olmuşlar."

Jessamy'yi susturmanın hiçbir yolu yoktur. Çenesini kapamayı hiç bilmez.

Ama son gülen iyi güler derler! Keri'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu doğrusu. Özellikle de Jessamy

aramızdan birisini gıcık etmeye çalışıyorsa, vay haline.

"Hah! Şimdi gördü gününü işte," dedi Keri. Jessamy kasıla kasıla kendi masasına gitti. "Artık okula ilk başvurduğunda on yaşında olduğunu biliyor," dedi Lily'ye.

"Ama başvuruda bulunan herkes aynı yaştaydı!" diye fısıldadı Lily.

"Evet, ama bazıları on bir yaşından gün almaya başlamıştı. Sen tam on yaşındaydın! Aman boş verin!" dedi Keri. "Sen bir yıldız olacaksın Lily!"

Öğle teneffüsünde bahçede aylak aylak dolaşmaya çıktık. Jessamy her zamanki gibi yine jimnastik hareketleriyle millete hava basıyordu. Bir süre suratımızı ekşitip onu izledik.

"Onun ne dediğini duydunuz mu?" dedi Frizz. "O da Heathfield'a gidecekmiş! Buna inanamıyorum!"

Nedense, altıncı sınıftan sonra, onunla yollarımızın ayrılacağını düşünmüştük. Neden böyle düşündüğümüzü bilmiyorum, ama sanırım annemin de

dediği gibi, "içimizden öyle geçirmiştik."

"Baksanıza!" dedim. "Belki de hepimiz başka bir okula gitmeliyiz!"

"Frensham's'a hayatta gitmem!" dedi Keri. "Orası kocaman bir okul. Clark's da tam bir çöplük!"

Keyfimiz kaçmış bir halde boş boş dolaşmaya devam ettik.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," dedi Lily.

"Nedenmiş?" diye sordu Keri. "Senin suçun yok ki."

"Biliyorum," dedi Lily, "ama o kızla aynı okulda olmayacağınızı bilseydim, kendimi çok daha iyi hissedirdim!"

Eve dönünce anneme sızlanıp durdum.

"O pis kız, şu Jessamy denen kız var ya?" dedim. "O da Heathfield'a gidecekmiş!"

"Sınıfınızdaki birçok kişi o okula gitmeyecek mi zaten?" diye sordu annem.

"Evet, ama nedense ondan kurtulacağımızı sanmıştık!" dedim.

“Olur mu öyle şey?” dedi annem. “Jessamy’nin o kadar da kötü bir kız olduğunu sanmıyorum.”

“Ama öyle,” dedim. “Öyle işte! Çok kıskanç bir kız!”

“Belki de onunla aynı okulda olmak zorunda kalmazsın,” dedi annem.

“Başka bir seçenek yok ki,” dedim. “Dedim ya? O kız da Heathfield’a gidecekmiş!”

Bunun üstüne annem, “Belki sen başka bir okula gidersin,” dedi.

“Ne?” Bundle’ın tasmaı elimde, olduğum yerde kalakalmıştım. “Nereye gidebilirim ki?”

“Dün öğleden sonra, ben de sana bu konudan bahsetmek istedim, ama Bayan Pritchett gelince, neden bahsettiğimi unutuverdim. Hani High Lisesi konusunu konuşmuştuk ya?”

Birden betimin benzimin attığını hissettim. Sanki damarlarımdaki kan beynimden çekilmiş, ayaklarıma doğru akıyordu. Bedenimin üst kısmı ya uyuşmuş-

tu ya da kanım buharlaşıp uçmuştu. High Lisesi'ne gitmek istemiyordum! Arkadaşlarımla birlikte olmak istiyordum!

"Anne," diye ayakladım. "Bunu daha önce de konuşmuştuk!"

Annem yalvarır gibi, "Bir denesen ne çıkar?" dedi. "Giriş sınavına girip sonuca bir baksan? Sırf meraklan yapamaz mısın bunu?"

"Ama bunun neye faydası olacak ki?" dedim. "Okula gitmek istemiyorum!"

Annem, "High Lisesi harika bir okul," dedi.

"Heathfield da öyle," dedim hemen.

"Haklısın," dedi annem. "Heathfield'a gidersen de mutlu olurum. Ama düşünsene! High Lisesi bir kızlar okulu!"

Annem bunu oğlanlardan hoşlanmadığımı bildiğinden söylemişti.

"Üstelik sınıflardaki öğrenci sayısı da daha az," dedi. "Kalabalık bir sınıfta da olmayacaksın."

İşte, bu da başka bir konu: Annem bazen çok şaşkın ve ürkek davrandığımı biliyor. Daha doğrusu, çekingen davrandığımı. Altıncı sınıfın sonunda tüm okulun önünde bir dakikalık bir konuşma yapmamız gerektiği zaman davrandığım gibi yani. Bazı insanlar başkalarının önünde konuşmaya bayılır. Keri de, Jesamy de öyleler: Herkesin önünde konuşma yapmayı dört gözle beklemişlerdi. Bense konuşmam bitsin diye kıvranıp durmuştum.

"High Lisesi'nin senin için daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi annem. "Ama oraya kabul edilmezsen de önemli değil. Bunun için sakın endişelenme! Heathfield'a da gidebilirsin."

High Lisesi'ne kabul edilmemek umurumda bile değildi ki. Beni asıl endişelendiren kabul edilmektir!

"High Lisesi'ne devam edebilmek için burs almam gerekir, değil mi?" diye sordum.

Annem, "Şey, evet," dedi. "Ne yazık ki okul harcını ödeyebilecek durumda değiliz."

Oh be! İçimden derin bir oh çekmeden edeme-
miştim. Burs sınavını geçmem mümkün değildi!

Annem, "Sınava girmek keyifli olmaz mıydı?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bence boşa vakit harcamış olur-
dum, çünkü burs sınavını asla geçmem. Gesem
bile, oraya gitmek istemiyorum!"

"Ama denemekten zarar gelmez, değil mi?" dedi
annem. "Hatırım için yapamaz mısın?"

"Ama bu hiçbir işe yaramayacak ki!" dedim.

"Peki, en azından dener misin?"

Anneniz böylesine ısrara davrandığında ne yap-
abilirsiniz ki? Pes edip tamam diye mnldandım ama
hala sınava girmenin boşa vakit harcamak olduğunu
düşünüyordum.

"Polly, yle söyleme!" dedi annem. "Sınavdan na-
sıl bir sonuç alacağını bilemezsin!" Sonra bombayı
patlatıverdi: Babamla birlikte burs sınavına girebil-
mem için gerekli olan formları çoktan doldurmuş-
lardı. Üstelik sınavın tarihi de belliydi: Tam iki hafta

sonraydı!

"Anne!" diye cıyıkladım.

"Bizim de bu sabah haberimiz oldu," dedi annem.

Annem o kadar heyecanlıydı ki! Ama ben değil-
dim. Canım çok sıkılmıştı. Annenizle babanızın bu
şekilde davranması çok can sıkıcı bir şey. Arkanız-
dan işler çevirip sonra bombayı patlatıverirler. Burs
sınavını geçemeyecek olsam dahi, sınav stresi yaşa-
yacaktım.

"Senin iyiliğini düşünüyoruz," dedi annem.

Ters ters, "Hah!" demekle yetindim.

Craig kapıdan içeri girer girmez, "Ne o, High
Lisesi'nden haber mi geldi yoksa?" dedi. Ağabeyim
hep böyle olmadık zamanlarda içeri dalıverir zaten.
Normal bir insan gibi içeri girdiğini henüz görme-
dim. Bazen ciddi ciddi onun normal olup olmadığını
düşünürüm.

"Orası harika bir okul," dedi Craig. "Jobsy'nin kız
kardeşi de orada okuyor." Jobsy, Craig'in en yakın

arkadaşı. Asıl ismi Kevin Jobson. "O okuldaki tüm öğretmenler lezbiyen ve bekar anneler."

Annem havluyu ağabeyime fırlatarak, "Craig!" diye bağırdı. "Saçmalama!"

Craig, "Ama öyleler," dedi. "Jobsy'nin kız kardeşi ona öyle olduklarını söylemiş."

"Jobsy'nin kız kardeşinin o şekilde konuşmaması gerek! Polly, sen ağabeyine bakma, saçmalıyor işte."

"Umurumda değil," dedim. Bundle'ın tasmaını kaptım ve mutfağın arka kapısına yöneldim. "Zaten o okula gideceğim falan yok."

"Neden?" diye sordu Craig.

"Çünkü burs kazanmam imkansız da ondan!" diye bağırıp Bundle'la birlikte bahçeye çıktım.

"Hiç de imkansız değil," dedi Craig. "O sınav çok basit!"

5. Bölüm

Ertesi gün, burs sınavına gireceğimi kızlara nasıl söyleyeceğim konusunda kafa patlatmaya başladım. Toplantı yapmak istemiyordum. Toplantılanmızı sadece acil durumlarda ya da çok önemli bir şey olduğunda yapardık. Şimdi herkesi sınav haberi için bir araya toplayacak olsam, Frizz üzölüp endişelenecekti. Zaten sadece annemle babamı memnun etmek için girecektim sınava. O okula gitmeyecektim ki!

Aslında bunu kızlara söylememe bile gerek yoktu; ama birbirimize her şeyimizi anlatınız. Özellikle de Frizz ve ben birbirimizden hiçbir şey saklamayız.

Aramızda gizli kapaklı hiçbir şey yoktur. Frizz sınavı gireceğimi başka birisinden duyacak olursa çok üzülür.

Teneffüste bahçeye çıktık. Frizz tekerlek oyunu oynamak istedi, ama Keri artık bu oyundan usandığını söyledi. "Bıktım!" dedi.

Frizz'in suratı allak bullak oldu. Zaten Frizz hemen bozulurdu. Normal şartlar altında, ona arka çıkmam gerekirdi. Ne bileyim, tekerlek oyununun iyi bir egzersiz olduğunu, bahçede aylak aylak gezinmekten daha iyi olduğunu falan söyleyebilirdim. Ancak o gün tekerlek oynamayacağımız için sevinmişim. Çünkü böylelikle bir yerde oturup konuşabilirdik. Ben de herkesi telaşa düşürmeden sınav konusunu açabilirdim.

Güneşin altında yürürken, "Biliyor musunuz?" dedim, "Çok sinirliyim!"

Birisinin bana neden diye sormasını bekledim, ama tam o sırada yanımızdan bağıra çağıra dör-

düncü sınıf öğrencileri geçti. Bir tanesi koştururken Keri'ye sert bir biçimde çarptı. Keri de arkasından, "Önüne baksana!" diye bağırdı.

"Bu çocuklar hiç terbiye almamışlar!" diye homurdandı ardından.

Derken, Lily zıpladı ve olduğu yerde döndü. Lily arada sırada böyle dans figürleri yapar ama Jessamy gibi bunu bir şova dönüştürmez. Jessamy öyle şeyler yapar ki insan yerin dibine geçer!

"Ah, zavallı şeyler!" dedim. "Daha çok küçükler!"

Keri bileğini ovuşturarak, "Çok da küçük değiller," dedi. "Ortalıkta koşturup durmalanna bir dur demek gerek."

Lily, "Koşturup durmalanna mı?" dedi. Sonra havaya sıçradı. "Koş-mak, koş-mak, koş-mak," diye tempo tutarak dans etmeye koyuldu.

Lily havalara sıçrayıp zarif hareketler yaparken biz de onu izledik.

"Biliyor musunuz?" dedim tekrar. "Bugün çok si-

nirlendim."

Lily, "Koş-mak!" diye bağırıp önümde duruverdi.

"Sinirlendim mi dedin az önce?"

"Evet," dedim. "Hem de çok!"

"Neden? Ne oldu?"

"Bizimkilerin zoruyla bir okulun sınavına girmem gerekiyor," dedim.

Keri bileğini ovuşturmayı bırakıp, "Ne?" dedi. "Neden bahsediyorsun? Hangi okulun sınavıymış bu?"

"High Lisesi."

"Polly!" Frizz dehşet içinde bana bakıyordu. "High Lisesi'ne gitmeyeceksin, değil mi?"

"Asla!" dedim. "Sadece sınava gireceğim."

"O okula gitmeyeceksen, neden sınava giriyorsun?" diye sordu Keri.

"Çünkü bu işten kurtulmanın bir yolunu bulamadım! Annemle babam gidip formları doldurmuşlar!"

Frizz, "Neden onlarla konuşmadın?" dedi. "Hepimizin Heathfield'a gideceğini söylemedin mi? Hani

yemin etmiştik!"

"Konuştum!" dedim. "O okula gitmek istemediğimi söyledim!"

"Onlar ne dediler?"

"Annem, High Lisesi'ndeki sınıflarda az sayıda öğrenci olduğunu ve hepsinin kız olduğunu söyledi."

Keri tiksiniş gibi bir ses çıkarıp, "Bir de iğrenç bir üniforma giyorlar," dedi.

"Ayyyyy!"

"Ayyyyy!" dedim ben de.

"İğrenç!" dedi Lily tekayağının üstünde durup diğer ayağını havaya kaldırken. "Aslında Rosemount'ta da üniforma giyorlar."

Keri, "Evet, ama orası sayılmaz," dedi. "Orası sıradan bir okul değil."

Bunun ne gibi bir fark yarattığını anlayamamıştım, ama Kerî'yi High Lisesi'nin üniformasını giymeyeceğime ikna ettim. Çünkü o okula gitmeyecektim.

"Sadece sınava gireceğim!" dedim. "Sınavı geç-

mem mümkün değil."

Frizz, "O halde neden giriyorsun?" diye cıyıkladı.

"Çünkü yanıt olarak hayır kabul etmiyorlar!" dedim. "Formları dahi doldurmuşlar. Hem de bana sormadan. Ama burs kazanmam mümkün değil! Boşa vakit harcamış olacağım."

Keri, "Sorun değil," dedi. "Yani o okula gitmeye-
ceksen sınava girmek biraz salakça, ama anneler-
le babalar çocuklarından tuhaf tuhaf şeyler isterler.
Annem de beni yatılı okula yollamak istiyor. Düşü-
nebiliyor musunuz?"

"Yatılı okul mu?" dedim.

"Evet, annem de küçükken yatılı okula gitmiş. O
tür okulların insanı olgunlaştırdığını söylüyor."

"Hayatta yatılı okula gidemezdim," dedi Frizz.

"Sahi mi?" Keri onu sanki taşın altından çıkmış bir
böcekmiş gibi uzun uzun inceledi. "Bence yatılı oku-
la gitmek keyifli olabilir. Tabii, yatılı okula gidersem,
sizlerle birlikte olamam. O açıdan kötü," dedi. "Ama

babamın hem beni, hem de erkek kardeşlerimi yatılı okula yollayacak parası yokmuş. Kendisi öyle diyor: Sırf oğlan oldukları için onları yolladılar."

Hepimiz tiksiniş gibi sesler çıkardık.

"Ama buna cinsiyet ayrımlılığı denir!" dedi Lily.

"Babam öyledir işte," dedi Keri. "O, tanıdığım en cinsiyetçi adamdır. Kadınların orduya girmesini bile istemiyor."

Bu sefer hepimiz bir öncekinden de daha yüksek sesle tiksiniş gibi sesler çıkardık.

"Hele kızların futbol oynaması gibi bir şeyi akıllanmıyor," dedi Keri gözlerini devirerek.

"Kızlar futbol oynarsa, dünyanın sonu gelmiş demektir der hep."

"Ya boks?" diye sordum.

"Yapmaaaaa! Annem bu tür şeyleri babama sormamı dahi istemez; üzülüp kalp krizi geçirebileceğini söyler."

"Vay canına! dedi Lily.

"Eh, en azından bizimle birlikte Heathfield'da olacaksın demektir;" dedim.

"Evet! Şans işte!"

"Heathfield'a gitmek istemiyor musun?" diye sordu Frizz.

"Aslında yatılı okula gitmeyi tercih ederim! Yani—" Keri bahçede etrafına bakınırken gözü Jessamy'ye takıldı. Jessamy her zamanki gibi millete hava atmakla meşguldü. Koca bir kalabalığın önünde perendeler atıp duruyordu. "Bu kızla aynı okula gitmektense, neresi olursa olsun giderim!" dedi.

"Bunu kim istemez?" dedim.

Gireceğim sınavla ilgili olarak bir daha konuşmadık. Derin bir oh çekmiştim. Bu konuyu zihnimin gerisine atıp uzunca bir süre düşünmek istemiyordum. Frizz'in sık sık içini çektiğini ve bana kederli kederli baktığını fark ettim, ama en iyisinin ona bir şey söylememek olduğuna karar verdim. Frizz bazen olmadık şeylere surat asar. Her şey canını sıkar:

Öğle tatilinin bitimine kadar Frizz'in bu konuyu unutacağını ve başka bir şeye surat asacağını umuyordum. Örneğin, geçenlerde sol ayak başparmağının anormal olduğunu takmıştı kafasına.

Yarıyıl tatilinde onlarda kaldığımda bana parmağını gösterip, "Baksana!" demişti. "Parmağım eğri!"

Frizz'in bu konuya kafa yormasına şaşırمامıştım. Okuldayken, Lily ve Keri'ye de parmağını göstermişti. Sonra hepimiz onunla azıcık dalga geçmiştik. Keri onun ileride bir yengeç gibi yan yan yürüyebileceğini söylemişti ve Lily komik bir yengeç dansı yapmaya başlamıştı. Dansı o kadar komikti ki Frizz bile gülmüştü.

Yani Frizz bana parmağının deforme olduğundan endişelendiğini ve parmağının ileride kesilip yerine protez takılması gerektiğini söylese bile sesimi çıkarmayacaktım. Onu memnuniyetle dinleyebilirdim. Asıl konuşmak istemediğim konu, gireceğim sınavdı!

Ama Frizz bütün gün surat astı. Okuldan çıktıktan

sonra yokuş yukan yürürken, "Ya sınavı geçersen ne olacak?" diye sordu. Sonra bana yine kederli kederli baktı. "High Lisesi'ne gidip beni Keri'yle baş başa bırakacaksın!" dedi.

"Merak etme," dedim. "Söyledim ya! O okula gidebilmek için önce burs kazanmam gerek."

"Ya kazanırsan?"

"Kazanamam! Yeterince akıllı değilim!"

"Hayır, hiç de değil!" dedi Frizz. "Sen çok akıllısın!"

"Değilim!" dedim. "Ağabeyim akıllıdır, ben değil!"

Ama ne desem Frizz'i teselli edemiyordum. Yokuş aşağı inerken sızlandı durdu. İşte, Frizz bazen bu şekilde insanın sinirini bozabiliyor. Elinde değil biliyorum, ama gerçekten de sinir bozucu olabiliyor! O salak sınava girmek benim fikrim değildi ki! Bunu ben istememiştim. Başından beri de sınava girmek istemediğimi söyleyip duruyordum.

Bunları Frizz'e de söyledim. Bir süre dudağımı ısırırdı, sonra, "Özür dilerim," dedi. "Bunun senin fikrin

olmadığını biliyorum."

"Aynen öyle!" dedim. "Annemle babam ne derse onu yapmak zorundayım." Derken, aklıma harika bir fikir geldi. "Neden sınava sen de girmiyorsun?" dedim.

Frizz dehşet içinde bana baktı. Suratı allak bullak olmuştu!

"Ne diye sınava gireyim ki?" dedi. "Asla burs kazanamam!"

"E, tamam, ben de aynı şeyi diyorum zaten," dedim. "Neden biliyor musun?"

Frizz yavaşça kafasını salladı.

"Çünkü bursu kazanmamak için elimden geleni yapacağım da ondan!"

Frizz'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl yapacaksın bunu?"

"Kasıtlı olarak sınavdan çıkacağım," dedim.

"Kasıtlı olarak mı?"

Evet anlamında kafamı salladım.

"Annenle baban ne der sonra?"

"Onların haberi olamayacak ki. Yeterince akıllı olmadığımı düşünecekler. Zaten yeterince akıllı olmadığımı ben de biliyorum!"

Frizz bir şey söylemek için ağzını açtı ve, "Sen..." dedi.

Hemen lafı ağzına tıkayıverdim.

"Eline tükür," dedim.

Frizz şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Eline tükür dedim!"

"Niye?"

"Tükürsene!"

Frizz alnını kınıştırdı, ama dediğimi yapıp eline tükürdü. Sonra ben de kendi elime tükürdüm. Önce parmağımı onun tükürüğüne batırdım, sonra da kendiminkine. Daha sonra da istifimi bozmadan parmağımı yaladım.

"Artık yemin etmiş oldum," dedim. "Sınavdan kesinlikle çıkmalıyım!"

6. Bölüm

Sınav günü geldi çattı. Annem beni arabayla şehre, yani High Lisesi'nin olduğu yere götürdü.

Annem heyecanla, "Şayet sınavı kazanacak olursan, Craig'le aynı okul servisine bineceksin," dedi.

İçimden, aman ne güzel, diye geçirdim. Craig'le aynı servise binmenin neresi güzel! Otobüste Craig'in arkadaşlarını görmüştüm. Hepsi de ayakta geziniyor, bağırıp çağırıyor ve kahkahalar atıyorlardı. Craig'le aynı servise falan binmek istemiyordum!

Neyse, sınavı geçemeyeceğime göre, buna da gerek kalmayacaktı!

Annem arabayı okulun park alanında ZİYARETÇİLER yazan bir bölüme park etti. Binanın giriş kapısının önündeki basamaklardan çıktıktan sonra, kapıda SINAV ADAYLARI BU TARAFTAN yazan bir bildiri olduğunu gördük. İçeri önce annem girdi. Ben de suratımı asıp peşinden gittim. Kahvaltıda babam bana, "Haydi bakalım, Poll Doll!" demişti. "Büyük gün geldi çatı ha?"

Keyifsiz bir tavırla, evet anlamında kafamı sallamıştım.

Babam, "O kadar da endişelenme canım," dedi. "Ya sınavı geçeceksin ya da geçemeyeceksin. Sen eğlenmene bak."

"Hem bugün okula da gitmek zorunda kalmayacaksın," dedi Craig.

Oysa bana sorsalar, her zamanki gibi Keri, Lily ve Frizz'le birlikte kendi sınıfımda olmayı yeğlerdim.

Craig okul servisine binmeden önce elime bir zarf tutuşturdu. Zarfın içinde, üstünde bir kara kedi

olan ve Sevgiler XXX Craig yazan bir iyi şanslar kartı vardı.

Yutkundum.

Annem neşeyle, "Çok şirin, değil mi?" dedi. "Ne kadar düşünceli bir ağabeyin var! Bunu kendisi akıl etti!"

Craig'in kartı yüzünden kendimi daha da kötü hissettim. Sınava girip kalmayı planlıyordum ama haylaz ağabeyim kalkmış bana iyi davranıyor; iyi şanslar kartları falan veriyordu! Annemle babam da heyecanla sınava girmemi bekliyorlardı.

Bir an içimi feci bir vicdan azabı kapladı. Ne tuhaf bir sözcük! Karnım ağrıyordu ve sınav için endişelenmeye başlamıştım. Daha doğrusu, isteyerek sınavdan çakma planımı nasıl uygulayacağım konusunda endişelenmeye başlamıştım. Tabii ki sınavdan çakacaktım. Ama belki de fazla çaba sarf etmeden, soruları bilemeyip başarısız olacaktım.

Asla burs kazanamayacaktım! Buna emindim.

High Lisesi'ne vardığımızda, annem, "İşte, okul burası," dedi. "Buraya gitmek istemez miydin?"

Bir şeyler homurdandım. Belli ki annem binadan etkilenmişti! High Lisesi binası çok ama çok eskidir. Çok eski zamanlarda birisinin malikanesiymiş. Dola-
yısıyla, tarihi ağıdan da merak uyandıran bir yer. Bir
sürü insan bu binayı görmek için başka yerlerden
buraya gelir. Hatta tatil dönemlerinde buraya turlar
düzenlenir. Ama sınava gireceğim gün tatil değildi
ve annemle birlikte binadan içeri girdiğimizde, kori-
dorların yeşil etekli, yelekli ve süveterli kızlarla dolu
olduğunu gördüm. İşte Keri bu üniformalara iğrenç
demişti. İkimiz de bu üniformaları düşünüp, "Ayyy,
iğrenç!" demiştik.

Annem, "Çok şıklar, değil mi?" dedi.

İçimden, "İğrenç!" dedim, çünkü Keri böyle de-
memi isterdi, ama sırf annemi üzmemek için evet
anlamında kafamı sallayıp mümkün olduğunca tatlı bir
tavırla, "Hı, hı!" dedim. Aslında üniformalar hiç de

fena değildi. Gerçi biraz tuhaf görünüyorlardı, ama yine de şirin bir halleri de vardı doğrusu.

Sınava girmeden önce, mülakat için müdireyle görüşmem gerekiyordu. Diğer adayların çoğu mülakatlanna girmişlerdi. Geriye ben ve bir kız kalmıştık. Her ikimiz de annelerimizle birlikte ziyaretçi salonunda mülakat vaktini beklerken, çaktırmadan onu inceledim. Pek güzel sayılmazdı. Aslında, hiç güzel değildi. Ama... dikkat çekiciydi. Yürek biçimli minnacık bir suratı ve sivri ama ufak bir burnu vardı. Dişlekti ve diş teli takıyordu. Saçlanysa tam manasıyla çılgıncaydı! Kısaık kesilmişti ve darmadağın duruyordu. Başının her yerini kaplıyordu. Dedim ya, son derece çılgın bir hali vardı! Ve bu yüzden insan sürekli olarak ona bakmak istiyordu.

Kızın üzerinde bildiğim okulların üniformalarından yoktu. Annelerimiz konuşmaya başladığında, bu durum da açıklık kazanmış oldu. Hemen birbirlerine bir şeyler anlatmaya başlamışlardı. Kızın annesi ta güney

kıyısından buraya geldiklerini söylüyordu. Kısa bir süre sonra bu bölgeye taşınacaklardı. "Chloe'nin bu okulda okumasını gerçekten de çok istiyoruz. Okul hakkında o denli güzel şeyler duyduk ki!" dedi annesi.

Annem de hemen okulun akademik başarılarından söz etmeye başladı. Chloe denen kızla göz göze geldik. Suratımı ekşitince Chloe gülmeye başladı. Onun güldüğünü görünce de biraz rahatladığımı hissettim. O ana dek, annemin tabiriyle midemde kelebekler uçuşuyordu. Yani, heyecandan "böğ!" diye kusacakmışım gibi hissediyordum. Aslında beni endişelendiren sınav değil, az sonra gireceğim mülakattı.

Derken müdirenin sekreteri gelip, "Polly Roberts?" dedi. Annem beni hafifçe dirsekleyerek, "Haydi bakalım!" dedi. "Korkacak bir şey yok." Tabii mülakata girecek olan o değildi!

Müdire hayal ettiğim gibi yaşlı ve somurtkan bir kadın değildi. İsmi Bayan Kershaw'dı. Koyu renkli kı-

vırdık saçları vardı. Makyaj yapmıştı ve oje sürmüştü. Üstünde de pantolon vardı! Gözlerime inanamıyordum! Okulumuzun müdiresi Bayan Cuthbert tombul ve beyaz saçlı bir kadındır. Okula da hep etek-cekete takımlarla gelir! Tabii, poposu da kocamandır. Ama okuldaki minik öğrenciler onu çok severler ve onu her gördüklerinde etrafına üşüşürler. Bayan Kershaw'un hiç de etrafına üşüşülecekmiş gibi bir hali yoktu. Zaten ortaokulda öğrenciler böyle çocukça davranışlarda bulunmazlardı.

Kadın bana bakıp gülümseyince, ben de tüm dişlerimi göstererek tatlı tatlı gülümsedim. Sonra, biraz ağırbaşlı olmam gerektiğini düşünüp ciddi gözükmeye çalıştım. Bu hiç de zor olmadı, çünkü o anda heyecandan ölmek üzereydim!

Beni asıl endişelendiren şey, soracağı sorulara vereceğim yanıtlardı. Ya bana neden bu okula gelmek istediğimi sorarsa ne diyecektim? Doğruyu söylemem gerekecekti, ama müdire vereceğim yanıta kızabilirdi.

Annem de sınava giremeyeceğim için çok üzülürdü.

Neyse ki kadın bana bu soruyu sormadı. Okulda en sevdiğim derslerden bahsetmemi istedi. Ben de ona İngilizce, Resim ve Tarih dersleri diye yanıt verdim. Sonra, okul dışında neler yapmaktan hoşlandığımı sordu. Ben de kitap okumak, Bundle isimli köpeğimle oynamak ve Frizz'de kalmak dedim. Müdire bana sporla uğraşıp uğraşmadığımı sorunca, doğruyu söylemem gerektiğinden hayır diye yanıt verdim. Son olarak, bana ödevlerle aramın nasıl olduğunu sordu.

Bize "arada sırada" ödev verildiğini söyledim. Bayan Kershaw, High Lisesi'ne başladığım takdirde, çok ödev yapmam gerekeceğini söyledi. Bir kez daha dürüst davranarak, bunun benim için sorun olmayacağını söyledim. Sonradan, keşke "Ayy! Hayır!" deseydim diye düşündüm. Ya da keşke ödev yapmaktan hiç hoşlanmadığımı söyleseydim diye geçirdim içimden. Bu yanıt vermiş olsaydım, müdire

beni hemen kara listeye alırdı ve anneme uygun bir aday olmadığımı söylerdi.

Ama annem benim adıma o kadar heyecanlıydı ki böyle bir şey yaptığımı öğrendiğinde çok üzülürdü. O yüzden, doğruyu söylemiş olmaktan dolayı memnundum. Yine de sınavdan çıkmaya kararlıyım!

Sınavın başlamasına yarım saat daha vardı. Chloe'nin mülakattan çıkmasını bekledik. O yarım saat geçmek bilmedi! (Sınavdan çıkacak olsam dahi bu şekilde beklemek çok sinir bozucuydu.) Sınavın başlamasını beklerken annem bana müdirenin ne tür sorular sorduğunu ve benim ne gibi yanıtlar verdiğimi sordu.

"Eh," dedi, "sancın mülakatın iyi geçmiş." Heyecanla bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Fena değildi," diye homurdandım.

Annem, "Aman Polly, kendini çok sıkma," dedi. "Bu sadece bir deneme! Sakın bunu unutayım deme!"

Annemle babam sürekli olarak bunu söyleyip

duruyorlardı. Sanırım sınavı geçemeyecek olursam üzülmemi istemiyorlardı! İçimden, "Asıl üzülen onlar olacak," diye geçirdim ve yine içimi vicdan azabı kapladı. Ama kısa sürdü. Ne de olsa anneme daha ilk baştan bu okula gitmek istemediğimi söylemiştim! Heathfield'a gitmek istediğimi biliyordu. Dahası, arkadaşlarımdan ayrılmayacağıma dair yemin de etmiştim.

Chloe mülakattan çıktı ve sekreter artık sınava girebileceğimizi söyledi. Annelerimiz birlikte kapıya yöneldiler. Annem sınav süresince alışveriş yapacağını söyledi. İçimden, keşke ben de onunla gidebilseydim, diye geçirdim.

Sınav kocaman bir salonda yapılacaktı. İçeride yüzlerce sıra vardı ve hepsi de arka arkaya dizilmişti. Diğer öğrenciler çoktan yerlerine oturmuşlardı. İçeride en az yüz kişi vardı. Yok, seksen kişi kadar vardı. Neyse, anlayacağınız içerisi tıka basa doluydu. Sınava çok sayıda öğrencinin girdiğini görünce, ken-

dimi biraz daha iyi hissettim. Bunca insan burs almayaya çalışıyordu ve onlarla rekabet etmem mümkün değildi. Belki de sınavdan çıkmam düşündüğüm kadar zor olmayacaktı!

Sınavın ilk bölümü Aritmetik'le ilgiliydi. Kağıdıma bakıp, "Aman tanrım, bu geri zekalı çocuğu okula kabul etmemiz mümkün değil!" diyeceklerdi herhalde. Arkadaşlarımdan ayrılmamak için yemin etmeme gerek yokmuş diye düşünmeden edemedim doğrusu. Bu sınavı geçemeyecek kadar aptaldım! Bana hayatta burs murs vermezlerdi!

Bir sonraki bölüm Genel Kültür'dü ve bu bölümde de bilmediğim bir sürü soru vardı. Yanıtları tahmin etmek zorunda kaldım, ama zaten Aritmetik bölümünü değerlendirdikten sonra kağıdımın geri kalanına bakmayacaklardı. "Bu kız hiçbir şey bilmiyor;" diyeceklerdi. O iğrenç üniformayı giymeyi de hak etmediğimi düşüneceklerdi.

Sınavın son bölümü İngilizce'ydi. Sınavdan çıkmak

için bir sürü yazım ve imla hatası yapmayı planlamıştım. Bazı sözcükleri bilerek yanlış yazdım ve olmadık yerlere virgüller ve noktalar koydum. Tabii, bir de el yazımı mümkün olduğunca okunaksız hale getirdim. Ama İngilizce en sevdiğim derstir! Bizden bir şiir yazmamızı istiyorlardı ve ben şiir yazmaya bayılırdım! Bize birkaç seçenek sunmuşlardı, ben de Ev konusunu seçmiştim.

Yazdığım şiir şöyleydi:

Annem, babam ve ağabeyim,

İşte evim onların olduğu yer.

Bundle da oradadır, sevgili köpeğim,

Evim sevdiklerimin olduğu yer.

Evimiz sıradan bir ev,

İki evin ortasında sıkışmış.

Ne görkemli, ne de büyük,

Ama yaşamayı sevdiğim yer.

Aslında şiirim sekiz kıta daha devam ediyordu!!!
Şiir yazarken kendimi kaybedebiliyorum.

Önce, berbat bir şiir yazmayı düşünmüştüm. Bunun eğlenceli olacağını ummuştum. O yüzden şöyle bir şey yazdım:

Annem, babam ve abim.

İşte evim onların olduğu yer.

El yazımın da ayrıca berbat olmasına özen gösterdim. Derken, bunu yapmaya tahammül edemedim! Hemen silgiyi elime alıp tüm yazdıklarımı sildim. Şiiri baştan yazmaya başladım. Frizzle'ı da, yeminimi de unutuverdim. Yazdıkça yazdım. Sınavın sona erdiğini haber veren zil çaldığında hala bir şeyler yazıyordum. Hemen son iki dizeyi de ekledim:

Evim en güvenli yerdir,

Benim için dünyalara bedeldir.

Sınav gözetmeni, "Kalemleri bırakın," dedi ve herkes durdu.

Chloe dışarı çıkarken suratını buruşturdu.

"Cennette görüşürüz!" dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Acaba eylülde görüşünüz mü demek istemişti? Acaba ikimizin de burs kazanabileceğini mi ima ediyordu? Ya da sınavdan çıkacağımız için ölüp cennete gideceğimizi mi söylemek istemişti? Kafam kanışmıştı!

Annem beni arabada heyecanla bekliyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

İngilizce bölümünün fena geçmediğini söyledim. "Bir şiir yazdım," dedim. Ama Aritmetik bölümünün berbat geçtiğini, Genel Kültür bölümününse pek iyi geçmediğini anlattım.

"Yanıtlarını bilmediğim bir sırü soru vardı," dedim. "Çoğu Aritmetik sorusuna yanlış yanıt verdiğime eminim!"

Annem, "Neyse, boş ver," dedi. Hayal kinklığına

uğradığı her halinden belliydi, ama bana bir şey belli etmemeye çalışıyordu. "Elinden geleni yaptın ne de olsa. Kim bilir? Belki de tahmin ettiğinden daha iyi yanıtlar vermişsindir!"

İçimden, "Umarım öyle olmamıştır," diye geçirdim. Yemin etmiştim! Frizzle'a söz vermiştim.

"Bence pek iyi geçmedi," dedim.

"Polly, kendine işkence etmesene," dedi annem. "Önemli değil. Haydi, gidip birer fincan çay içelim!"

7. Bölüm

Herkes sınavın nasıl geçtiğini merak ediyordu! Eve girer girmez telefon çalmaya başladı. Arayan büyükannemdi. Büyükannem, iki teyzem, kuzenim Jenna, diğer büyükannem ve yan komşumuz Bay Deacon bile bana birer iyi şanslar kartı yollamışlardı! Neyse ki hepsi sırayla telefon etmedi.

Büyükannem, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Ona da anneme söylediklerimi tekrarladım. Genel Kültür bölümünün iyi geçmediğini ve Aritmetik bölümünün rezalet geçtiğini anlattım.

"Güzel bir şiir yazdım," dedim. "Ama kesirlere ka-

fam hiç basmıyor!"

Büyükannem beni teselli etmek için, "Boş ver," dedi. "Altmış senedir kesirleri ben de anlayamadım!"

"Ama Genel Kültür bölümündeki soruların çoğunu yapamadım," dedim.

Büyükannem, "Kızım, üzülme," diye yanıt verdi.

Üzülmüyordum ki! Sınavı düşündükçe endişelerim azalıyordu. Çünkü burs kazanmayacaktım! Sadece annemle babamı kötü bir sınav sonucuna hazırlamaya çalışıyordum. Bana ne derlerse desinler, hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyordum.

Craig saat dört buçukta paldır küldür içeri girdi.

"Nasıl geçti? Sınavı geçtin mi?" diye sordu.

Burnumu kırıstırıp, "Yok artık!" dedim. Annem de aynı anda aynı şeyi söylemişti gülererek. "Bu ne acele?" dedi annem. "Daha sınava yeni girdi. Sonuçlar önümüzdeki hafta açıklanacak."

"Benim girdiğim sınavın sonucu hemen belli olmuştu," dedi Craig bilmiş bilmiş.

Annem, "Hiç de değil!" dedi. "Sen önce sınava, sonra mülakata girdin. Sınavı geçtiğin o zaman belli olmuştu."

"Evet, üstelik çok heyecanlıydın!" dedim. "O günü gayet iyi hatırlıyorum!"

Sonra, Bundle'ı yürüyüşe çıkardım. Bay Deacon ön kapıya çıkıp, "Polly, kızım!" diye seslendi bana. "Sınav nasıl geçti?"

"Pek iyi geçmedi," dedim. "Kesirlere kafam basmıyor:"

Bay Deacon, "Kesirler mi?" dedi. "Hala kesirleri mi öğretiyorlar? Bugünlerde ondalık sistemi öğrettiklerini sanıyordum."

"Ondalık kesirler," dedim.

"Ha, öyle mi?" dedi Bay Deacon kafasını sallayarak. "Şimdi anladım. Sınava ben girmiş olsaydım, hayatta burs kazanamazdım!"

"Ben de kazanamayacağım," dedim.

Saat altıda babam geldi. "Selam, Poll Doll! Sınav

nasıl geçti?" diye sordu.

Babama kesirler konusunu hiç açmadım, çünkü bu konuyu bana anlatabilmek için saatlerce uğraşmıştı. Babam matematikte çok iyidir. İyi olması da gerekiyor. Çünkü kendisi yüzme havuzları inşa eder. Dolayısıyla, bir sürü hesap yapması gerekir. Aynı işi ben yapmaya kalkışsaydım, sonuçlar FELAKET olurdu! Havuzlar taşar, bahçeleri su basardı. Hatta sular sokağa kadar taşardı. Ne yapacağımı bilemezdim.

Neyse, babama sınavımın çok iyi geçmediğini anlattım. O da kolunu omzuma atıp, "Moralini bozma," dedi. "Bekleyip göreceğiz! Sonuçlar seni bile şaşırtabilir."

"Asla burs kazanamayacağım," dedim. "Sınava yüz kişi girdi!"

Bilyelerle ilgili salak bir soruyu yanıtlamaya çalışırken sınava girenleri saymıştım. Mesela, elinizde otuz bilye varsa ve bunların 0,3'ünü kaybederseniz, kaç tanesini kaybetmiş olursunuz, diye bir soru vardı.

Aklım o kadar kanşmıştı ki bilyeleri sayacağıma, sınav girenleri saymaya başlamıştım.

"Aslında seksen sekiz kişi vardı," dedim. "Ama okul sadece iki kişiye burs verecek!"

"Ama Polly, seksen kişinin hepsi de burs için başvurmayacak ki," dedi annem. "Sen öyle mi sanmıştın?"

Tereddütle kafamı salladım.

"Sınav girenlerin çoğu burs için başvurmamış. Sanırım orada bulunanların dörtte biri burs için başvurmuştur."

"Yine de az değil," dedim.

Craig, "Hayır," dedi. "Yirmi kişi kadar."

İçimden, "Evet ama o yirmi kişiden bazıları kesirleri iyi biliyor olabilir," diye geçirdim. Büyük bir ihtimalle bilye sonusuna da doğru yanıt vermişlerdir. Bir de fasulyelerle ilgili yanıtlayamadığım bir sonuç vardı.

"Sen ona bakma," dedi babam. "Daha önce de söylediğimiz gibi, sonuç önemli değil."

"Üstelik sınavda güzel bir şiir yazmış," dedi anem. "Polly, babana şiirini okusana. Özellikle de şiirinin nasıl bittiğini söyle."

Babama son iki dizeyi okudum:

*Evim en güvenli yerdir,
Benim için dünyalara bedeldir.*

Babam bana sanldı ve, "Aferin kızıma!" dedi. "Burs kimin umurunda!"

Tam çaylanmızı yudumlamıştık ki telefon yine çaldı. Bu sefer arayan Frizz'di.

"Polly! Sınav nasıl geçti?"

Birisi daha bana aynı soruyu soracak olursa, çğlık atacaktım. Ama Frizz'in endişeli olduğunu biliyordum.

"Endişelenme," dedim. Sonra sesimi alçaltıp, "Planımı uyguladım," dedim.

"Sahi mi?" dedi Frizz. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim." Gerçekten!"

"Ama..."

"Bak, sonra konuşuruz," dedim. "Sana yarın her şeyi anlatırım!"

Bilin bakalım ertesi gün okula gidince ne oldu?

Sınıf öğretmenimiz Bayan Arkle, "Polly!" dedi.

"Dün sınavın nasıl geçti?"

Eh, sınıf öğretmeninize de bağıramazsınız ya! Suratımı buruşturup, "Aritmetik bölümünde zorluk çektim," dedim.

Bayan Arkle bana hak vererek, "En zayıf olduğun konu o zaten," dedi. "Ama İngilizce bölümünde mutlaka daha iyi yapmışsındır!"

Frizz de sınıfta olduğundan bu konuşmayı duydu.

Yerimize otururken, "Öyle mi?" diye fısıldadı. "İngilizce bölümü iyi mi geçti?"

"Evet, ama diğer bölümler felaket," dedim. "Sonra anlatırım!"

Daha sonra, bahçeye çıktığımızda arkadaşlarımı-

za sınav sonularından bahsettim. Bir anlayamadığım sorular vardı, bir yanıtlayamadığım sorular vardı, bir de yanıt verip sonradan yanlış olduğunu düşündüğüm sorular vardı.

"Ne gibi?" diye sordu Keri.

Kıkırdayarak, "Şey," dedim. "Mesela Madrid'le Madras sözüklerini karıştırdım... Madrid'in İspanya'da olduğunu yazdım!"

Bir sessizlik oldu.

"Madrid İspanya'da değil mi?" diye sordu Frizz.

"Kesinlikle öyle," dedi Keri. "Tabii, şehri başka bir yere de taşımış olabilirler. Dünyada bir sürü tuhaf şey oluyor ne de olsa."

"Öyle bir şey yok," dedi Lily. "Madrid hala orada."

Sonra üçü de bana bir hainmişim gibi ters ters baktılar:

"Ama bunu bilmiyordum!" dedim.

"Tamam, neyse," dedi Keri. "Yanlış yanıt verdiğin başka bir soruyu söyle!"

"Aritmetik sorularının neredeyse tümü," dedim.

"Örnek versene."

"Örneğin... bir sekizliğin çeyreklikten küçük olduğunu yazdım."

"Doğru yanıt vermişsin," dedi Keri.

"Ne?" dedim ona hayretle. "Nasıl olur?"

"Bir şeyi dörde ve sekize böldüğünü düşün," dedi Keri. "Sekiz parça, diğer dört parçadan daha küçük olmaz mı?"

"Doğru," dedi Lily. "Çok mantıklı."

"Olamaz! Bir de bilyelerle ilgili bir soru vardı. Onu da yapamadım," dedim. "Bir de fasulyelerle ilgili hiç anlamadığım bir soru vardı. Bir de karalama soruları ve sıradan kesirleri ondalıklara çevirmekle ilgili sorular vardı. Sonra..." Gözlerimi devirip, "Bir de çıkarma soruları vardı."

"Çıkarma çok kolaydır," dedi Keri.

"Ondalıkları kullanarak çıkarma," dedim.

"O daha da kolay!"

"Senin için kolay olabilir," dedim. "Ama ben o noktayı nereye koyacağımı bir türlü öğrenemedim!"

Sınıfa geri dönerken Frizz'i teselli etmek için sınavta seksen sekiz kişinin girdiğini söyledim. Ama seksen sekiz kişinin de burs için başvurmadığından bahsetmedim. Frizz, "Seksen sekiz mi?" diye hayretle bağırdı.

"Evet, üstelik sadece iki kişiye burs verecekler."

Daha sonra, sınıfta sessizce bir şey okurken, Frizz bana bir kağıt uzattı. Belli ki hesap yapmıştı.

"Yani burs başına kırk bir buçuk kişi düşüyor!" diye yazmıştı.

"Asla burs kazanamam!" diye yazdım.

Frizz eve dönerken, "Umanm burs kazanmazs n," dedi.

"Kazanamam," diye yanıt verdim. "Söyledim ya sana!"

Frizz ağlamaklı bir sesle, "Kazanırsan ne yaparım bilmem," dedi. "Ya Heathfield'a tek başma gitmek

zorunda kalırsam?"

"Merak etme, tek başına olmayacaksın ki, Keri de seninle birlikte olacak."

"Bu aynı şey değil!"

"Ama tek başına olmaktan daha iyi değil mi?"

Frizz bir şey demedi. Dudaklarını büzüp yanaklarını sarkıttı ve ayaklarını sürüye sürüye yürümeye devam etti.

"Öyle değil mi?" dedim tekrar.

Frizz omuz silkti.

"Her neyse, burs alamayacağım," dedim. "Bak beni iyi dinle... BURS ALAMAYACAĞIM!"

Derken... Bir gün okuldan eve döndüm ve baktım ki sınav sonucunu bildiren mektup gelmiş. Daha doğrusu, sonuç sabah gelmiş ve annem zarfı açmak için bütün gün okuldan dönmemi beklemiş! Yok, ciddiyim! Annem zarfı tek başına açmak istememiş.

"Zarfı açarken senin de burada olman gerektiğini düşündüm," dedi. "Ne de olsa bu senin sınav sonu-

cun. Al bakalım! Haydi, zarfı aç da sonucu birlikte görelim."

Yavaş yavaş zarfı açtım. Yavaş yavaş kağıdı içinden çıkardım ve yavaş yavaş kağıdı açtım.

"Endişelenme," dedi annem. "Sakın unutma: Sınavı geçemediysen, bu dünyanın sonu demek değil."

Yutkundum. Heyecanlanmamak elimde değildi! Ama annemin sandığı neden yüzünden heyecanlanmamıştım tabii.

Tam "Sevgili Bay ve Bayan Roberts" kısmını okumuştum ki mektuba göz atan annem çığılı bastı:

"Polly! Başardın! Sınavı geçmişsin!"

8. Bölüm

İnanamıyordum!

Annem "Polly!" diye bağırp beni kucakladı. "Akıllı kızım benim! Baban bu haberi duyunca ne kadar sevinecek kim bilir. Hemen büyükannene haber ver-meliyim!"

Annem hemen iki büyükannemi de aradı. Her iki-si de telefonda, "Ah, Polly, akıllı kızımız bizim!" diye bağıştılar.

Sonra Craig geldi. Annemin suratına şöyle bir bakınca, "Ne oldu? Okuldan haber mi geldi yoksa? Polly, yoksa bursu aldın mı? Biliyordum zaten! Sına-

vın kolay olacağını söylemiştim sana, değil mi?"

"Hiç de kolay değildi," dedim.

"Haklısın," dedi annem. "Bayağı uğraştın, değil mi Poll? Ama başardın! Hemen gidip Bay Deacon'a haber vermem gerek. O da çok sevinecek!"

Annem beni kolumdan tuttuğu gibi Bay Deacon'ın evine götürdü.

Bay Deacon ayaklarını sürüye sürüye gelip kapıyı açtıktan sonra, "Size harika haberlerimiz var," dedi. "Başardı! Polly burs kazandı!"

Bay Deacon, "Aman tanrım, bir dahinin komşusuymuşum da haberim yokmuş meğer," dedi. "Üstelik sınavda ondalık kesirler de çıkmış!"

"Hepsini yanlış yanıtladığıma eminim," dedim. "Bence yazdığım şiir yüzünden bana burs vermiş olmalılar. Kesinlikle öyle olmuş olmalı."

Annem heyecanla, "İngilizce Polly'nin en iyi dersidir," dedi. "Craig fene daha yatkındır, ama Polly bana çekmiş... Sözcüklerle arası çok iyi."

Böylece annemle ben, yani arası sözüklerle iyi olan kişi, evimize geri döndük. Annem buzdolabını açıp, "Bak!" dedi ve kocaman bir çikolatalı pastayı işaret etti. Annem yine o kocaman, krema kaplı harika pastasından yapmıştı. Dolaptan çıkarıp bize gösterdi.

"Bunu belki iyi bir sonuç gelmiştir diye sabah yaptım," dedi. "Sınavı geçmemiş olsaydın, seni teselli etmek için kullanırdık! Ama ufak bir şey daha yapmam gerek!" dedi ve sonra gümüş renkli minik şekerlerle pastanın üstüne TEBRİKLER POLLY yazdı.

"Harika gözüküyor," dedim.

"Bunu hak ettin," diye yanıt verdi annem.

Bu arada buzdolabını kanştırmakta olan Craig, "Bu da ne?" dedi. Sonra dolaptan bir şişe çıkardı. "İçki mi bu yoksa?"

"Şampanya," dedi annem. "Sakın sallama!"

Şampanya pembe renkliydi. O anda, aklıma Keri'nin pembe iç çamaşırlarıyla ilgili söylediği şey

geldi. Ama galiba pembe renkli şampanya daha farklı bir şey!

Babamın eve gelmesini beklerken annem aklına gelen herkesi aradı. Yani, beş teyzemi, arkadaşlarından üçünü, eski mahalleden yan komşumuzu ve kitapçıda çalışan kadını aradı. Kitapçıdaki kadını niye aradığını bilmiyordum! Sanırım heyecanını herkesle paylaşmak istiyordu!

"Geçen gün kitapçıdayken, sınava girdiğinden bahsediyordum," dedi. "Bana haber alır almaz mutlaka aramamı söylemişti."

Annem babamın eve gelmesini dört gözle bekliyordu! Ben de çok heyecanlıyım, ama bunun asıl nedeni pasta yemek istememdi. Bir de tabii annem mutlu olduğu için, babam da haberi duyduğunda mutlu olacağı için yerimde duramıyordum. Annenizle babanızın mutlu olması güzel bir şeydir; özellikle de onları mutlu eden kişi sizseniz! Ancak, bir yandan da içimden, "Olamaz! İnanamıyorum! Arkadaşlarım

olmadan High Lisesi'ne nasıl gideceğim? Onlara nasıl söyleyeceğim?" diye düşünüp duruyordum. Frizz bu işe hiç ama hiç sevinmeyecekti.

Nihayet kapıda anahtar sesi duyduk. Annem beni öne doğru hafifçe itti.

"Haydi! Ona kendin söyle!" dedi.

"Sen söyle," dedim.

"Hayır! Saçmalama," dedi annem ve beni kapıya götürdü.

"Baba," dedim.

Babam kaşlarını havaya kaldırıp, "Efendim?" dedi. "Neler oluyor? Neden öyle suçlu suçlu orada duruyorsun?"

"Bursu kazandım," dedim.

Aman tanrım! Babam beni tuttuğu gibi havaya kaldırıp döndürdü. Bana o kadar sıkı sanlımıştı ki nefes alamıyordum. Sevinçten gılgına dönmüştü!

Craig, "Demiştim size," dedi. "Artık pasta yiyebilir miyiz? Biraz da içki içebilir miyim lütfen?"

Koca bir dilim pasta yedim ve minnacık bir kadeh şampanya içtim. Şampanya çok güzel gözükmesine rağmen, tadı o kadar da güzel değildi. Ama sırf Craig şampanya içti diye ben de içtim. Ne de olsa bu benim kutlamamdı, onun değil!

"Şimdi o sınava girdiğine memnun değil misin?" dedi annem. "Heyecanlı mısın?"

Doğrusu biraz heyecanlanmıştım. Belki de bunun nedeni, içtiğim bu baloncuklu içkiydi! Ya da annemle babamın sevinçten havalara uçmasıydı. Gerçi kendimle gururlanmıyor da değildim hani. Onca kişi arasında, burs kazananlardan biri de bendim! Yani böyle bir durumda gururlanmamak için bir melek falan olmak gerekirdi herhalde. En azından ben böyle düşünüyorum.

Ama ben bir melek değilim!!! Hala Frizz'e olanları nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

"Dawn için endişelenmiyorsun, değil mi?" diye sordu annem. Bazen aklımı okur. Ne düşündüğümü

şıp diye anlar.

"Ama biz Heathfield'a birlikte gidecektik," dedim.

"Ah Polly, biliyorum," dedi annem. "Ama Dawn tek başına olmayacak ki! Heathfield'a okulunuzdan bir sürü öğrenci gidecek. Onun için endişelenme. Asıl tek başına olacak kişi sensin."

Anneme "üzgün ördek" bakışımı fırlatmış olmalıydım ki hemen bana sanıldı. "Neşelen biraz!" dedi. "Yeni okulunda da bir sürü arkadaşın olacak. Belki Chloe denen o tatlı kız da burs kazanmıştır."

"Ama arkadaşların olmadan hiçbir şey aynı olmayacak," dedim.

"Haklısın," dedi annem. "Ama erya da geç herkes zaten kendi yoluna gidecekti Polly."

"Hayır!" deyip ters ters anneme baktım. Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu? "Neden herkes kendi yoluna gitsin ki?" dedim.

"Çünkü hepiniz farklısınız," dedi annem. "Heathfield'a gitsen bile yeni arkadaşlar edinecektin."

Annemin böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. Ertesi sabah tüm cesaretimi toplayıp kızlarla bir toplantı yapmaya karar verdim. Dördümüz tekrar bir arada olacağımıza dair yemin etmeliydik. Ancak...

İşler her zaman planladığınız gibi gitmeyebiliyor. İlk olarak, okula geç kaldım. Çünkü babam beni okula arabayla bırakmak istedi. Bu hiç de iyi bir fikir değildi. Trafikte kalakaldık. Sınıfa girdiğimde Bayan Arkle yoklama almaya başlamıştı. Hemen Frizz'in yanına oturdum. Frizz kulağıma şöyle fısıldadı:

"Gizli toplantı... İlk teneffüste..." dedi.

"Neden? Ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Frizz. "Keri'ye sor..."

Arkama dönüp dudaklarımı oynatarak, "Neden toplantı yapıyoruz?" dedim, Keri de aynı biçimde dudaklarını oynatarak, "Sonra anlatırım!" dedi.

Teneffüste hemen gizli buluşma yerimize koştu-rup yerlerimizi aldık.

"Size haberlerim var!" dedi Keri. "Bilin bakalım ne oldu? Yatılı okula gidiyorum!"

Hayretle ona bakıyorduk.

"İlk başta yatılı okula gitmek istememiştim," dedi Keri. "Annem ve babamla fena halde tartıştık. Ama onlar beni yatılı okula yollamaya kararlılar. Ebeveynlerin nasıl olduğunu sizler de bilirsiniz."

Suratımı ekşitip evet anlamında kafamı salladım!

"Hani baban sadece erkek kardeşlerinin yatılı okula gidebileceğini söylemişti?" dedi Lily.

"Evet! Ben de kurtulduğumu sanmışım! Ama büyükannem okul masraflarını karşılamayı teklif etmiş!" Keri gözlerini devirdi. "Fikrimi soran dahi olmadı!" dedi.

"Bize hiçbir şey sorulmaz zaten," dedim. Hep sorarmış gibi yaparlar, ama sonra kendi bildiklerini okurlar.

"Yatılı okul demek," dedi Frizz.

"Aslında orası o kadar da kötü değil. Sadece hafta

içi orada olacağım. Hafta sonları eve gelebileceğim. Böylece sizi de görebileceğim."

"Asla yatılı okula gidemezdin," dedi Frizz.

"Ben de," dedim. Sonra cesaretim kınılmadan, "Benim de size bir haberim var," dedim. "Bursu kazandım!"

Frizz, "Biliyordum!" diye bağırdı. "Senin akıllı olduğunu söylemiştim!"

"Değilim," dedim. "Akıllı falan değilim! O kadar çok soruya yanlış yanıt verdim ki inanmazsınız. Yazdığım şiir yüzünden bursu almış olmalıyım."

"O iğrenç üniformayı giymek zorunda kalacaksın," dedi Keri.

"Biliyorum," dedim. "İğrenç!"

"Çok iğrenç!" dedi Keri. "Yeşil etek! Ayy, içimden kısmak geldi!"

Frizz beni sıçlar gibi bakarak, "Ama yemin etmiş-tik!" dedi. "Hani hepimiz Heathfield'a gidecektik?"

Lily suratında tuhaf bir ifadeyle, "Aslında bunun

için yemin etmemiştik," dedi. Elini çantasına daldırıp bir kağıt parçası çıkardı. "Bu okulda bulunduğumuz süre boyunca birlikte olacağımıza yemin ettik. İyi günde kötü günde dedik. Yemin bundan ibaretti."

"Farklı okullardayken nasıl bir arada olacağız?" diye sordu Frizz.

"Hafta sonları buluşabiliriz."

"Hem böylece konuşacak bir sürü şeyimiz olur," dedi Keri.

Frizz kederli kederli burnunu çekti. "O salak Jessamy'yle aynı okula gitmek zorunda kalacağım!" dedi.

Kendimi çok kötü hissettim. Her şeyden çok Frizz için üzülüyordum. O salak kızla uğraşmak zorunda kalacaktı!

"Çok özür dilerim!" diye fısıldadım. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı!"

"Ona büyü yapmayı deneyebiliriz," dedi Lily. "Belki de ailesi Avustralya'ya göç eder."

"Evet ve onu da yanlarında götürürler!"

"Keşke!" diye inledi Frizz.

Sonra bütün sabah surat astı durdu. Ona bakmaya çalışıyordum. Gözleri dolu doluydu ve her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

Öğleden sonraki tenefüste tekrar bahçeye çıktık. Derken "o" yanıma geldi. O kız. Jessamy.

Beni dürterek, "Hey!" dedi. "High Lisesi'ne gideceğini duydum!"

Bunu nereden duyduğunu bilmiyordum, ama daha önce de dediğim gibi, bizim okulda hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz. Lily ve Keri herkese haberi vermiş olmalıydı.

"Hı, hı," dedim.

"Burs kazandı," dedi Frizz.

Jessamy saçlarını savurdu. "O akıllı bir kız!" Ama bunu öyle bir söylemişti ki sanki akıllı olmak dünyanın en berbat şeyiydi. "Ben burs falan almadım, çünkü buna ihtiyacım yok. Ben de High Lisesi'ne gideceğim!"

"Haydi yemin edelim," dedim.

"Evet! Yemin edelim!" diye bağırdı Lily. "Her zaman arkadaş kalacağımıza yemin edelim!"

Lily yumruğunu öne uzattı. Başparmağını havaya kaldırmıştı. Keri de yumruğunu onunkinin üstüne koydu. Sonra ben ve Frizz de aynı şeyi yaptık.

"Diğer elleri de görelim!" diye bağırdı Lily.

Diğer ellerimizi de yumruk yapıp üstü üste koyduk. Sekiz tane yumruk üst üste duruyordu.

"Şimdi yemin edelim," dedi Lily.

Ciddi bir biçimde yeminlerimizi ettik.

"Sonsuza dek arkadaş kalacağız!"

"Ne olursa olsun!"

"Parmağını yala, yalamazsan yalancısın..."

Hepimiz parmaklarımızı yalayıp havaya kaldırdık.

"Parmağını yala, yalamazsan yalancısın,

Doğruyu söylemiyorsam, yere yıkılayım!"

Lily, "Tamam!" dedi. "Bu da kan yemini kadar iyi bir yemin oldu."

Sanırım, Frizz kendisini biraz daha iyi hissediyordu. O gün okuldan sonra koluma girip, "Sana öyle demek istememiştim," diye fısıldadı. "Yani, umarım Jessamy başına bela olmaz."

"Sorun değil," dedim.

"Her zaman arkadaş kaldığımız sürece, bir sorun yok," dedi Frizz.

"Her zaman arkadaş kalacağız," dedim. "Yemin ettik! Hepimiz! Özellikle de sen ve ben, sonsuza dek arkadaş kalacağız!"

Frizz bana bakıp mutlu mutlu gülümsedi.

"Sonsuza dek arkadaş kalacağız!" dedi.

Jean Ure

İlk kitabı okul yıllarında yayımlanan Jean Ure herke-
se bir YAZAR olduğunu ilan etti. Ancak, ikinci kitabı
yayımlanana dek aradan birkaç sene geçti. Bu süre
zarfında hayatını kazanmak için farklı işlerde çalış-
tı. Nihayet, oyunculuk eğitimi almaya karar verdi.
Oyunculuk okulunda kocasıyla tanıştı ve bir kitap
daha yazdı. Şu an seksenin üstünde kitabı var! Yedi
sokak köpeği, dört sokak kedisi ve kocasıyla birlikte
Croydon'da yaşıyor.